CLIPE DE RĂGAZ

foto: I. MIHĂICĂ

Citiți interviul nostru cu

IOLANDA BALAS

CAMPIOANELE OLIMPICE

IOLANDA BALAŞ şi MIHAELA PENEŞ

IOLI despre 1964 şi 1965

Şi de data asta, ca de altfel întotdeauna, convorbirea pe care am avut-o cu maestra emerită a sportului Iolanda Balaş a fost... fulger.

Să ştiţi însă că Ioli preferă rapiditatea numai în convorbirile cu reporterii. În toate celelalte domenii totul decurge liniştit, cu migală. Nu se grăbeşte cînd învaţă pentru examenele de la I.C.F., nu se grăbeşte cînd schimbă banda la magnetofon, nu se grăbeşte cînd îndepărtează firicelul de praf atras de argintul cupelor, nu se grăbeşte cînd îşi face antrenamentul, nu se grăbeşte cînd este în concurs, nu s-a grăbit niciodată în minutele premergătoare numeroaselor sale recorduri mondiale...

...Ioli zîmbeşte şi-mi arată un fragment dintr-o ştachetă. Cuprinde inscripţii în litere slavone şi în cifre arabe: **Sofia, 16 iulie 1961.** Restul ştachetei a fost împărţit între ei de sutele celor care au văzut cu ochii lor cum apare pe lume un record al lumii. Zîmbeşte din nou şi-mi spune:

— Au trecut aproape patru ani de la ultimul meu record mondial. În acest răstimp am avut uneori motive să mă gîndesc că această bucată de ştachetă va fi mîncată de carii, şi nu voi mai izbuti un nou record mondial. Anul trecut, an olimpic, am fost, însă, de cel puţin două ori la un... milimetru de un nou record. Dacă ar fi să apreciez că anul olimpic mi-ar avantaja cel mai mult cele mai bune performanţe, desigur ar trebui să mă pronunţ pentru 1968. La Jocurile Olimpice din Mexic voi avea 32 de ani. Voi participa numai dacă voi fi convinsă că-mi voi putea păstra titlul olimpic. Dar pînă atunci mai este destulă vreme pentru a încerca noi asalturi asupra actualului record mondial...

...Ioli, după ce s-a întors din Japonia, şi-a continuat cu aceeaşi conştiinciozitate pregătirile. Motivul:

— Federaţia de atletism din S.U.A. i-a invitat pentru lunile februarie şi martie pe toţi campionii olimpici de la Tokio, cu condiţia ca probele lor să se poată desfăşura în sală. Primul concurs va avea loc la New-York, iar alte trei, la interval de cîte o săptămînă, în trei mari centre universitare. (Afirmarea în atletism are loc în S.U.A. în cadrul liceelor, iar consacrarea în cadrul universităţilor). Voi urmări două obiective. Primul: să îmbunătăţesc cea mai bună performanţă de sală (1961: la Leningrad — 186 cm). Este foarte posibil ca din acest an Federaţia internaţională de atletism să accepte să omologheze ca recorduri mondiale şi cele mai bune performanţe obţinute în sală. Aş dori ca drumul spre un nou record mondial în aer liber să mi-l încep printr-un nou record mondial în sală. Al doilea obiectiv: să realizez o vastă documentare, asistînd la antrenamente, audiind prelegeri, stînd de vorbă cu atleţi fruntaşi şi cu antrenorii acestora, procurîndu-mi filme şi fotokinograme etc. După părerea mea, dacă ar fi să luăm ca criteriu tabela internaţională de punctaj, atleţii sovietici s-au prezentat mai slab la Tokio decît la Roma, în timp ce atleţii americani au realizat după patru ani un progres deosebit. Este suficient să ne amintim că sportivii americani au cîştigat şi probele de fond. Ceea ce mă interesează în mod deosebit este nu interesul pe care Statele Unite au început să-l acorde în ultima vreme competiţiilor cu caracter olimpic şi mondial, ci noutatea sub aspect metodic. Exerciţiile izometrice, de pildă, folosite pe scară întinsă acolo aduc excelente rezultate, în timp ce la noi, în Europa, mai mult strică.

...Ioli se referă apoi la unele aspecte ale acestei «Olimpiade acoperite»:

— Progresele în atletism sînt mult mai lesnicioase sportivului care are doar trei... adversari: secunda, centimetrul, partenerul. Cel mai redutabil adversar suplimentar este... monotonia: te antrenezi o jumătate de an, ca să concurezi o dată. O sală acoperită, spaţioasă, permite atleţilor, de la cele mai multe probe, să se întreacă săptămînal în timpul iernii.

...Ioli apreciază că nu numai asigurarea condiţiilor în timpul iernii exercită o mare influenţă în obţinerea performanţelor de valoare:

— Dacă vrei să obţii succese mai multe, trebuie să ştii şi să calculezi. Mă refer la Jocurile Olimpice de la Tokio. Lotul nostru de atletism s-a comportat bine. După părerea mea s-a greşit însă cînd s-a pornit de la premisa că forma sportivă este ceva sigur pentru o perioadă de lungă durată. Dacă unicul sportiv la o anumită probă nu se află tocmai în momentul concursului în cea mai bună formă, atunci fireşte îţi pui speranţele în al doilea sau în al treilea. Aceasta, bineînţeles, dacă la aceeaşi probă eşti reprezentat de doi-trei atleţi. Bine s-a procedat la suliţă femei, unde am avut două concurente: Maria Diaconescu şi Mihaela Peneş. Rău s-a procedat, în schimb, la suliţă bărbaţi. Aici nu am avut nici un concurent, deşi după părerea mea ar fi avut şanse şi Alexandru Bizim şi Gheorghe Popescu. De asemenea, consider că merita să concureze cel puţin cîte un sportiv romîn la săritura în înălţime (unde media săritorilor romîni este bine situată pe plan mondial) şi la săritura cu prăjina (Petre Astafei a rămas acasă deşi îşi îndeplinise norma olimpică printr-o ascensiune de aproape 40 de centimetri în mai puţin de 4 luni).

...Ioli îşi încheie răspunsurile făcînd unele... pronosticuri pentru anul 1965 şi explicîndu-le în acelaşi timp:

— Atleţii noştri fruntaşi vor continua asaltul şi în acest an. Învăţămintele preţioase reprezintă principalul lor cîştig de la Tokio. În lumea întreagă a început explorarea marilor performanţe. La această acţiune participă şi atleţii noştri fruntaşi. În încheiere, doresc să fiu în ton cu toată lumea şi mă refer la... fotbal. Consider că fotbaliştii noştri nu sînt în declin. Sînt talentaţi, dar au parcă picioarele legate. Eu cred că principala cauză a nivelului mediocru al fotbalului nostru constă în faptul că jucătorii nu fac atletism, mai ales în copilărie. Nu ştiu să alerge sau n-au viteză, sînt anchilozaţi în mişcări, nu au detentă etc. Pe vremea cînd era jucător, Apolzan făcea antrenament cot la cot cu atleţii, iar apoi îşi schimba pantofii cu cuie, cu ghetele cu crampoane. Dacă era cronometrat cu 11,1 sec. pe 100 metri nu exploda de bucurie. Dimpotrivă, era nemulţumit, gîndindu-se că s-ar putea să-i scape vreun înaintaş mai rapid. Voinescu proceda la fel. Deseori îşi petrecea timpul în mijlocul săritorilor, ca să înveţe de la aceştia cea mai bună detentă. Dar nu numai fotbaliştii nu iau în seamă atletismul. Această ignorare o întîlneşti la majoritatea sportivilor, sau, în mod deosebit, în toate zilele pe stradă. Mă uit la cetăţenii grăbiţi dimineaţa, să nu piardă autobuzul. Aleargă ca vai de lume, se împiedică şi cad pentru că nu ştiu să alerge. Dar nu numai să alerge nu ştiu! Nu ştiu nici să meargă. Îi recunoşti de la distanţă, după mers şi după alergare, pe cei care au făcut atletism şi pe acei care nu au făcut!

...Ioli aruncă ultimul... fulger:

— Unii cronicari sportivi au greşit consumînd toată cerneala numai pentru a-i critica pe olimpicii noştri. Din această cauză nu le-a mai ajuns cerneală pentru a scoate în evidenţă, pentru a generaliza tot ceea ce au avut pozitiv, remarcabil sportivii noştri la Jocurile Olimpice de la Tokio.

Convorbirea a luat sfîrşit. Cititorul îşi poate da foarte bine seama unde ar fi avut loc sfîrşitul dacă, aşa cum arătam la început, convorbirea cu Ioli nu ar fi fost... fulger!

Inscrise pe agenda Miha

Să ştiţi că şi Mihaela Peneş are timpul foarte măsurat, deşi fotografia din pagină s-ar părea că este departe de a confirma.

— Cînd eram mică, nu m-am jucat nici o dată cu păpuşi. Nu mi-au plăcut pentru că nu se puteau mişca. Creatorii de păpuşi consideră că această «boală» a păpuşilor trebuie să fie fără leac. M-au atras însă nespus de mult personajele din desenele animate ale lui Walt Disney. Le-am găsit de vînzare, sub formă pneumatică, la Tokio. Nu am stat nici o clipă pe gînduri şi le-am cumpărat. Îmi decorează casa. Cel mai frumos decor îl oferă amintirile plăcute...

Am aflat că acest respect pentru MIŞCARE, care uneori se identifică în întregime cu noţiunea de SPORT, Mihaela l-a dobîndit în perioada celor «şapte ani de-acasă». În urmă cu vreo... (dar să nu comit indiscreţii!), mama Mihaelei — pe care o vedeţi în fotografie — «monopoliza» de multe ori locurile fruntaşe în competiţiile sportive. Astfel, Mihaela a respirat în familie o atmosferă sportivă, încă de la început. Înotul, alergarea, drumeţia, ciclismul, jocurile cu mingea reprezentau aceeaşi necesitate ca şi spălatul dinţilor. Mama ar fi dorit ca fiica să continue explorarea către înalta măiestrie în nataţie.

— Am îndrăgit cel mai mult nataţia. Ceea ce mi-am visat în tinereţe, doream s-o văd pe Mihaela înfăptuind. Dar ea nu a reuşit. Fizicul i s-a dezvoltat la un moment dat atît de vertiginos, încît inima abia mai putea să facă faţă. A trebuit să intervină «prohibiţia sportului». Dar regimul prohibitiv nu a avut viaţă lungă. Doar cîţiva ani, mulţumită competenţei medicinii româneşti. În acest interval de «inactivitate» Mihaela a renunţat la nataţie şi a optat pentru atletism, unde a şi reuşit marea performanţă.

Mama Mihaelei mi-a arătat două mape doldora de tăieturi din presa internă şi cea de peste hotare. De cînd linotipiştii au început să culeagă numele Mihaelei cu majuscule. Dar, în aceste colecţii, am văzut şi unele tăieturi în care Mihaela avea cules numele cu litere mici: «ELVIRA OZOLINA şi-a tuns părul după ce Mihaela Penes a cucerit medalia de aur!» — de pildă. Probabil că pentru ziaristul respectiv acest fapt a constituit marea senzaţie de la Tokio!

O altă colecţie, foarte «tînără», este aceea a scrisorilor, despre care mama campioanei mi-a spus:

— Această colecţie a luat fiinţă la 16 octombrie 1964. În această zi Mihaela a «descoperit» aurul după care au alergat toată tinereţea lor atîţia şi atîţia sportivi renumiţi. Din toată ţara şi de peste hotare, Mihaela primeşte zilnic scrisori din partea «căutătorilor de aur» de aceeaşi vîrstă, sau chiar mai tineri. Dar întrucît Mihaela are timpul foarte măsurat, m-am transformat în... secretara ei (N. red. — menţionăm că mama Mihaelei este stenodactilografă poliglotă): redactez răspunsurile, iar Mihaela le semnează.

Mi-am aruncat privirile prin cîteva zeci din scrisorile primite. Fiecare scrisoare conţine o scurtă «autobiografie»: numele şi pronumele, vîrsta, sportul preferat, notele de la şcoală, secundele de la «fugă», metrii de la sărituri şi cei de la aruncări. Apoi urmează sentimentele de mare admiraţie pentru «eroina de 17 ani», pentru mama ei, urările sincere izbucnite din inimile de aceeaşi vîrstă, pentru succese şi mai mari. Toţi aceşti «căutători de aur» — fete şi băieţi — au devenit prietenii devotaţi ai Mihaelei. În scrisorile lor, ei se angajează să dedice acestei prietenii cele mai mari performanţe la învăţătură şi la sport. Faţă de aceste împrejurări, îndatoririle Mihaelei au crescut enorm. Dar nu o vor birui. Mama i-a cerut întotdeauna să fie modestă şi să iubească lucrul de calitate. Educaţia din colectiv a putut să prindă astfel foarte uşor rod. Totul prin cataliza muncii.

— În vară mă voi prezenta la examenul de maturitate, — îmi spune Mihaela — iar în toamnă la cel de admitere la Institutul de cultură fizică. Am promis prietenelor şi prietenilor să reuşesc cît mai bine. În ceea ce priveşte sportul, antrenorul (Lixandru Pandele) mi-a fixat «constanta de 60 de metri». Deşi nu vreau să forţez rezultatul, abia aştept să sar în sus de bucurie — fie în primăvară, fie în vară, fie în toamnă — că am depăşit-o pe Gorceakova printr-un record mondial.

Am întrebat-o pe Mihaela dacă a avut sau dacă are «idoli». Mi-a răspuns:

— Am avut şi am. Iolanda Balaş îmi este «idol» pentru că performanţele sale în sport au o strălucire nemaiîntîlnită. Ioli este singura atletă a lumii, care în ultimii ani a cunoscut numai certitudinea absolută a victoriilor sale. Dana Zotopkova pentru puterea voinţei sale. După ce a obţinut medalia de aur la aruncarea suliţei în 1952, ea obţine la Melbourne locul al patrulea, iar la Roma medalia de argint. Lia Manoliu pentru că a obţinut valoare şi în profesiune şi în sport. Lia este o bună ingineră şi participantă la patru ediţii ale Jocurilor Olimpice, la Roma şi la Tokio cucerind medalia de bronz.

Să ştiţi, aşadar, că Mihaela are timpul foarte măsurat. Pe agenda sa din acest an are înscrise multe îndatoriri. Una mai grea decît cealaltă. Aceasta deoarece Mihaela nu mai aparţine anonimatului, ci EXEMPLULUI.

Interviuri luate d
HORIA CRI

SCHI

„Odată cu mersul"

DE VORBĂ CU RENÉ SULPICE

Dacă la prima vedere, îmbrăcat... «civil», renumitul antrenor al destul de numeroaselor «medalii» de schi franceze nu are un aspect prea sportiv, în schimb pe pîrtie se dovedește bun tehnician. Nici nu s-ar putea altfel, pentru că în Franța e la fel de greu să devii antrenor la lot ca și echipier cu cocoșul galic pe piept. Am profitat de ocazia pe care ne-a oferit-o vizita lui «telegrafică» în țara noastră, cu prilejul predării unor lecții practice și teoretice la un curs de antrenori organizat de F.R.S.B. Tema conversației, bineînțeles, SCHIUL.

— *Publicului nostru îi sînt cunoscute unele date privind forma de organizare a schiului în Franța, mai ales, în ceea ce privește formarea de monitori (instructori). Totuși, v-am solicita încă unele amănunte.*

— Cei aproximativ 2 000 de monitori sînt formați în școlile de schi speciale, 86 la număr. Un mare avantaj îl constituie existența unei metode unice. Astfel, pentru cei care doresc să învețe schiul, nu e nici o greutate să-și asigure continuitatea. Se cumpără tichete de lecții, care sînt valabile în orice stațiune, oricînd. Deci, chiar dacă într-un an cineva și-a petrecut vacanța de iarnă într-o stațiune și a fost prezent, să zicem, la 12 lecții predate de un anume instructor, anul următor reia lecțiile de la punctul de întrerupere, chiar în altă stațiune și cu alt instructor. În 1963, de pildă, s-au înregistrat 1 750 000 de cursanți.

— *Care este împărțirea didactică a acestor «elevi»?*

— În cadrul acestei metode unice, pentru stabilirea unui nivel de cunoștințe standardizat, ca să spun așa, sînt 8 clase: prima așa-numită de primire, corespunzînd celor mai începători dintre... începători; apoi 6 clase de învățare și, insfîrșit, ultima – cea de competiție. Nu trebuie înțeles prin asta că toți cei din clasa de competiție sînt performeri și participă la cele mai dificile concursuri. E vorba de un stadiu de cunoștințe corespunzător unui concurs mediu, adecvat vîrstei și preferințelor personale. De altfel, la noi se dispută un foarte mare număr de concursuri pe plan local în tot timpul sezonului, pe categorii de vîrstă și ocupații.

— *Pentru că ați amintit de vîrstă, care considerați că ar fi vîrsta optimă pentru primele noțiuni de schi, ca și vîrstele optime de începere a antrenamentului propriu-zis și de realizare a performanței maxime?*

— Cu alte cuvinte, totul despre vîrste! Să încerc. Începutul poate fi făcut o dată cu... mersul. Copiii din zonele alpine învață, adeseori, în același timp, să meargă pe picioare și pe schiuri. Ba chiar, cîte unii, mai înainte pe schiuri! Nu e vorba neapărat de intenția părinților de a-i dedica acestui sport: e o deprindere necesară, aplicativă în înțelesul cel mai strict al cuvîntului. Majoritatea iau însă primul contact cu schiurile adevărate la 4—5—6 ani, surorile Goitschel, spre exemplu. Toți marii campioni sînt originari din asemenea localități, toți au început... o dată cu mersul, dar la cluburi se începe antrenamentul propriu-zis cam pe la 10 ani, simultan cu competiția. Se poate face acest lucru datorită celor 5—6 ani de schi «liber», care le dă o obișnuință cu zăpada ce nu se poate obține în condiții de laborator, prin transplantare ca să spun așa. Chiar și eu — vă rog să-mi scuzați lipsa de modestie! — am fost campion al Franței între 9 și 13 ani, 4 ani la rînd. Desigur, campion școlar. Cît despre vîrsta performanțelor maxime, timpul vîrstei mici (16—18 ani) a trecut. Schiul de performanță a devenit dur, cere un antrenament «tare» de ordin fizic și, mai ales, un foarte mare număr de concursuri «în picioare». Acum, între 22 și 28 de ani se ajunge la apogeu. Limita maximă nu o pot spune, mai ales pentru că noi selecționăm pe cel mai în formă, fără să ținem cont de ceea ce s-ar numi perspective. E drept că avem și o rezervă serioasă de talente. Menționez că performerii nu se recrutează dintre turiști, cei 1 750 000 de care am amintit, ci dintre «munteni».

— *S-a discutat mult în ultimii ani despre cele două mari «școli» de schi — franceză și austriacă. Ați vrea să ne spuneți care sînt deosebirile reale dintre aceste două «școli»?*

— În schiul competițional, este destul de puțin justificată pomenirea unor deosebiri, tehnica «așilor» fiind sensibil asemănătoare. De altfel, marii campioni nu sînt niciodată produse tipice ale unei anume «școli», întrucît au început schiul acasă, la vîrste foarte mici, l-au practicat la club și și-au format tehnica direct în concurs: zăpada le-a pus aceleași probleme. Există, ce e drept, deosebiri de finețe care, într-adevăr, sînt vizibile pînă la nivelul campionilor și pornesc de la concepții diferite asupra învățării. Noi preconizăm un schi sobru, eficace, bazat pe cele mai naturale mișcări. În școala austriacă există un element, să-i spunem comercial, de atracție, constînd în unele căutări de atitudine, de «estetică», inutile în competiția dificilă. Important e să ajungi primul, nu să impresionezi publicul... Și apoi, cînd *cristiania* a început, ca să dau cel mai bun exemplu, poți face ce mișcări vrei cu părțile neactive ale corpului — linia mișcării rămîne aceeași. Deci, trebuie să faci doar ceea ce este indicat pentru partea următoare a parcursului, orice mișcare suplimentară cerînd, la rîndul ei, o mișcare de compensare care riscă să întîrzie: iar în schi contează și sutimile de secundă...

— *Considerați că tendința spre un schi «elegant» e dăunătoare competiției?*

— Hotărît, da, mai ales la performeri, pentru că această tendință ia proporții încă de la prima reușită și formează deprinderi neeconomice. Aș asemăna unele mișcări, destul de des văzute pe pîrtii, cu o fentă fără adversar la rugbi!

— *În altă ordine de idei, referitor la posibilitățile de afirmare pe plan internațional, ce părere aveți despre punctajul F.I.S. care dă dreptul la un anumit număr de start în probele alpine?*

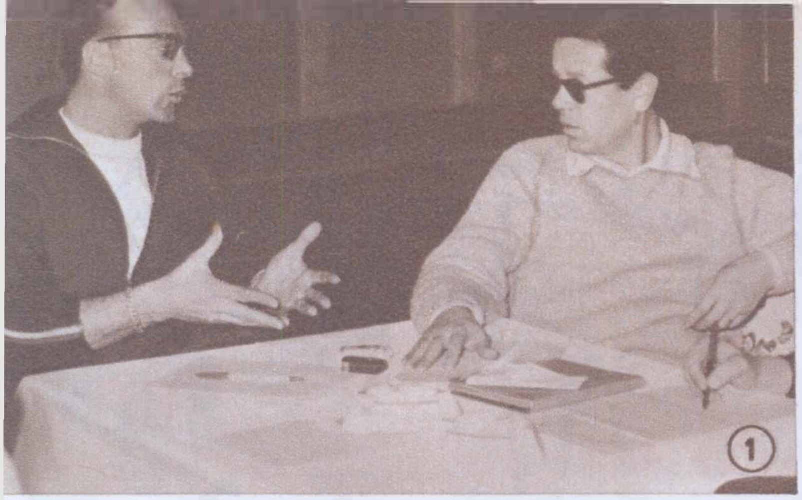
— Cred că acest punctaj e tot ce poate fi mai neobiectiv! Handicapul imens pe care-l prezintă o pîrtie făcută... zob de primii 20—30 de concurenți reprezintă ceva obișnuit pentru tînărul în curs de afirmare ca și pentru cei ce nu a luat startul la majoritatea concursurilor cu punc-

2

3

taj mare. Or, e foarte posibil ca un schior să fi ajuns la un nivel tehnic bun şi să nu aibă posibilitatea de a-l pune în valoare. Campionii dv. şi încă alţi cîţiva schiori «carpatini» sînt cel mai bun exemplu: pe lingă numărul destul de mic de concursuri la care participă in general — acest lucru însă il puteţi remedia —, ei au numere de start mari şi nu au acces la primele locuri. E ca şi cum doi sprinteri s-ar întrece cu handicap: unul — 100 de metri, celălalt — 103 sau chiar 105! Vă daţi seama ce valoare imensă în plus ar fi necesară pentru remontare... În orice caz, bun sau rău, sistemul e în vigoare şi trebuie să ne adaptăm cum putem: nu trebuie pierdut contactul cu concursurile punctate.

— *Cît de mare consideraţi că este handicapul lipsei de zăpadă, al zăpezii tîrzii cum spunem noi şi cum credeţi că poate fi compensat?*

— Evident, zăpada tîrzie constituie o mare problemă. Nu însă atît de mare pe cît se afirmă. Rolul pregătirii pe uscat e din ce în ce mai mare şi, prin găsirea celor mai indicate exerciţii şi a celei mai bune forme de practicare a lor, se poate elimina în mare parte necazul «uscatului». Acum (n.n.: a doua decadă a lui decembrie) zăpada e destul de bună la Cristianul Mare, cam la fel cu cea de la începutul sezonului la Val d'Isère, la noi. Totuşi, nu am văzut o prea mare animaţie pe pante! Fiecare zi pierdută va atîrna greu. În orice caz, însă, oricît de multă pregătire s-ar face pe uscat, sînt necesare minimum 20 de zile, eventual împărţite în două etape de 10 zile, de «alunecare». Trebuie mers în întîmpinarea zăpezii, acolo unde se află ea.

— *În încheiere, ce aşteptaţi de la viitoarea ediţie a Campionatelor Mondiale din Chile din 1966?*

— N-aş putea spune că alegerea locului a fost foarte fericită. E drept că a apărut astfel o variaţie. E drept că se va da o mînă de ajutor substanţială dezvoltării schiului sudamerican şi în general a celui din emisfera australă. Dar schiorii din Alpi şi nordamericani, care oricum se vor clasa pe primele locuri, vor avea probleme serioase, deoarece ciclul de antrenamente va fi complet răsturnat şi va cuprinde trei sezoane consecutive. Nivelul tehnic al concursurilor va fi marele perdant. Cît despre francezi, sper să se claseze cel puţin tot atît de bine ca la Innsbruck. Sînt convins, de asemenea, văzînd eforturile care se fac, că şi reprezentanţii dv. vor marca un însemnat progres şi se vor clasa mai bine ca pînă acum. Asta însă numai dacă vor munci serios şi, apoi, se vor prezenta la start. Eu le doresc succes şi sper să-i revăd pe pîrtii cît de curind, fie chiar şi aici, în ospitaliera dv. ţară!

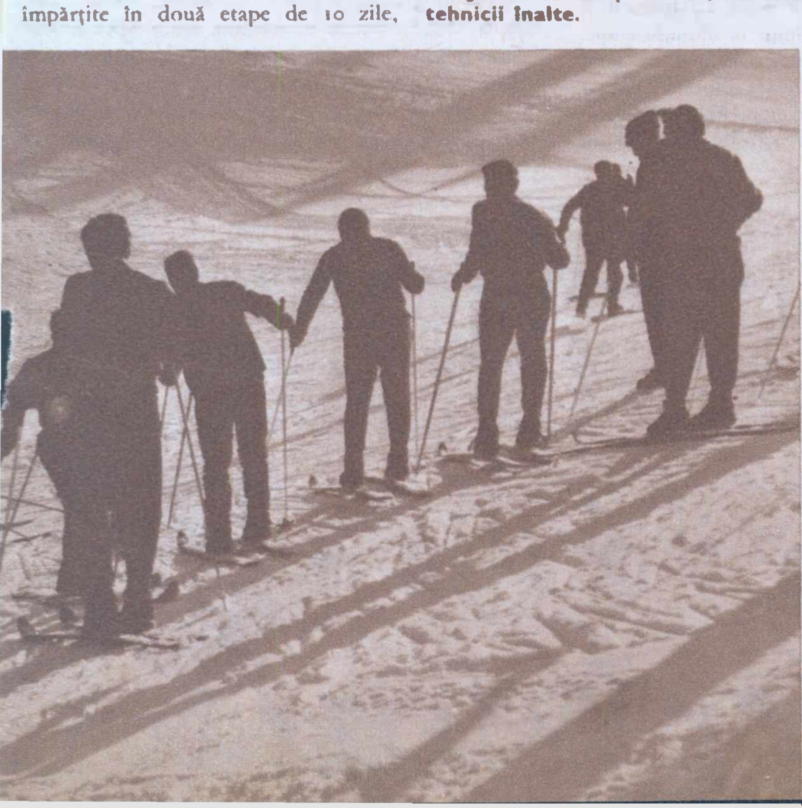
GH. RUSSU-ŞIRIANU
Foto: **D. KRESTELS**

ÎN FOTOGRAFII:

1 René Sulpice (stînga) explică urmărit cu atenţie de maestrul sportului Mihai Bîră, translator al cursului de antrenori.

2 Pe pantă, antrenorii-elevi îl urmăresc pe Sulpice într-o demonstraţie a poziţiei optime, după care...

3 ... execută şi ei elementele tehnicii înalte.

ŞI SPORTUL TEATRUL

de prof. **VIRGIL LUDU**

Parafrazîndu-l pe Shakespeare, am putea spune, fără a greşi prea mult: **«stadionul este scena vieţii»**. Într-adevăr, pe stadion oamenii se intîlnesc, se înfruntă, apar aşa cum sînt ei înşişi, înving sau sînt învinşi.

Stadionul este cel mai vast şi neprevăzut teatru. El strînge mulţimi pasionate şi nerăbdătoare şi le face să vibreze la înalte tensiuni pînă în ultimele clipe ale întrecerilor. El este, ca şi teatrul, universal. Şi nici nu are nevoie de traducători.

Camil Petrescu, care nu se poate spune că nu iubea teatrul, în eseurile sale despre arta dramatică (**«Teze şi antiteze»**) mărturiseşte cu sinceritate superioritatea stadionului asupra teatrului contemporan. Desigur nu o superioritate estetică, totuşi o superioritate...

Stadionul strînge într-o singură zi suta de mii de spectatori pe care teatrul abia îi adună într-un an de spectacole. Stadionul «Maracana» din Rio de Janeiro este cel mai mare teatru din lume al pasiunilor omeneşti. Aici joacă 22 de actori şi participă cu toată fiinţa lor 220 000 de spectatori.

În sfîrşit, neprevăzutul. Tot Camil Petrescu spune: **în teatru, puţin înainte de ultimul act, înţelegi, presimţi dezlegarea lucrurilor, sfîrşitul piesei. În sport, acest lucru este imposibil, neprevăzutul rămîne stăpîn pînă în ultima clipă, pînă în ultima zecime de secundă a întîlnirii sportive.**

O piesă proastă ţi-a ratat o seară. Dintr-un spectacol sportiv chiar mediocru, mai rămîn răsplata naturii în care te-ai deplasat şi învăţăminte de viaţă pentru viitor.

Aceasta despre spectacolul sportiv. Şi acum despre actor, despre interpret. Sportivul se aseamănă în totul actorului şi această asemănare merge chiar pînă la preţuirea care i se acordă de stat prin evidenţierea cu titlul de maestru, aşa ca şi în artă.

Şi el, ca şi actorul, are predispoziţii, aptitudini, talent. Şi el se pregăteşte metodic, temeinic pentru arta sa, dovedind uneori talentată precocitate. Şi el are nevoie continuă de un îndrumător, de un profesor, de un regizor.

Sportivul, ca şi actorul, apare în faţa publicului, are emoţii şi trac, culege succese şi aplauze sau are căderi şi dezamăgiri. Şi pe el îl aşteaptă gloria strălucitoare, călătoriile pe glob, şi, lege eternă, uitarea publicului.

Şi despre el se scriu cronici şi cărţi, şi el dă autografe, iar la despărţire şi el publică memorii.

Face sportivul artă? Este sportivul un artist? Iată întrebări la care nu uşor se poate răspunde. Este el creator de emoţii estetice? Este el un interpret de fineţi, de adîncimi şi de înaltă măiestrie artistică?

Obişnuit, spectatorii, ziariştii, crainicii, operatorii de cinema vorbesc entuziast şi fără ezitare despre arta sportivilor. Măiestriile sportive au inspirat chiar literatura şi plastica. Arta de arabesc a patinatoarei Sonja Henie, graţia şi precizia tenismenei Suzanne Lenglen, îndeminarea şi viteza atletei Blankers Koen, virtuozitatea unui Jesse Owens, Moina, Weissmuller, Allais, Matthews au fost şi vor rămîne de neuitat.

Arta i-a nemurit. Un mare scriitor francez, Claude Anet, scrie o carte despre Suzanne Lenglen, Weissmuller devine actor de film, la fel şi Sonja Henie, olandezei zburătoare Blankers Koen i se înalţă o statuie chiar în faţa primăriei oraşului Rotterdam.

Gloria şi măiestria unui mare sportiv, ca şi a unui mare artist, nu aparţine numai ţării lui, ci lumii întregi. În arta mişcării stă deopotrivă ca în oricare altă artă talent, inteligenţă, caracter, cultură, personalitate.

S-au scris şi piese de teatru inspirate din viaţa stadionului: **«3 000 m altitudine»** (Marcel Achard), **«Cercul poate să aştepte»** (Hary Segal), **«Viaţă sportivă»** (Osborne).

De asemenea, unii sportivi de performanţă au devent actori de teatru: fotbalistul Neacşu, hocheistul Dron, scrimerul Tăpăagă, boxerul Boghiţă, rugbistul Ciobanu, ciclistul Iencec.

Stanislavski, în sistemul lui de teatru, exprimă stăruitor şi clar ideea metodei fizice, a mişcării pe scenă cu naturaleţe şi îndeminare. **Noi, interpreţii** — scrie Stanislavski în «Viaţa mea în artă» — **sîntem datori nu numai să pronunţăm just şi în ritmul potrivit cuvintele, dar să şi ne mişcăm tot atît de bine în ritm.**

Cum să exprimi gîndurile înalte ale lui Shakespeare, Ibsen, Gorki, Cehov dacă n-ai înţeles **că în timpul procesului de creaţie, un rol însemnat îl joacă degajarea fizică, lipsa de încordare a muşchilor, deplina supunere faţă de voinţa actorilor a întregului mecanism trupesc.** Toate cele cinci simţuri, întreaga fiinţă a actorului participă la creaţie. Întocmai ca pe stadion.

Jouvet, în **«Reflecţiile unui comedian»**, reia şi întregeşte această idee. La noi, George Vraca, în tinereţe jucător de rugbi, chiar în echipa naţională, mai apoi neîntrecut interpret, mărturisea într-un interviu afinităţile dintre arta scenică şi arta stadionului. Numai acela care îşi pregăteşte îndelung rolul, care ştie să supună atenţia spectatorului, care se dăruie întreg creaţiei sale — numai acela poate învinge în artă ca şi în sport.

În antichitate şi astăzi, în teatrele în aer liber şi pe stadioanele cu sute de mii de spectatori, arta mişcării şi a neprevăzutului, arta ideilor şi sentimentelor desprinse din viaţă, cheamă omul însetat de propria lui cunoaştere.

Şi teatrul şi stadionul sînt oglinzi în care omul contemporan se priveşte şi se înţelege pe sine.

Codreanu

Teofil Codreanu, nu face parte din categoria „capetelor de afiş", dar este unul din jucătorii al căror aport în jocul formaţiei apare şi capătă substanţă odată cu retrospectiva unei perioade de timp mai îndelungate...

*

Codreanu şi-a făcut ucenicia pe terenurile virane din Ghencea. Pofta lui de minge, nealterată nici pînă astăzi, a făcut ca micul Teofil să-şi însuşească o tehnică bună, rod al repetărilor multiple şi variate („eterna şcoală a maidanului"). In anul 1955, extremul feroviar de astăzi a îmbrăcat primul său tricou de pitic la CCA, sub conducerea antrenorului Catană, şi a jucat la CCA (pitic - junior) pînă în anul 1960, cînd, adumbrit de strălucirea lui Tătaru, a ajuns la Rapid II. Aici, fostul inter stînga Codreanu a fost deplasat pe extremă, lăsînd postul de inter lui Dinu. La Rapid II Codreanu a rămas foarte puţin timp – pînă în decembrie 1961 – cînd valoarea lui crescîndă l-a impus în prima formaţie feroviară.

Acesta este pe scurt „micul itinerar" al extremului stînga al Rapidului...

Ce a adus Teofil Codreanu în formaţia ale cărei culori le apără cu o ardoare de... giuleştean?

În primul rînd – o mare dragoste pentru fotbal, din care derivă apoi toate celelalte. Astfel se explică faptul că Teofil Codreanu şi-a mărit mult zona de activitate în teren, împlinind unul din dezideratele fotbalului modern. Astfel se explică faptul că Teofil este unul din puţinii noştri jucători care crede în arma demarcărilor, folosind-o aproape permanent. Astfel se explică, în sfîrşit, faptul că Codreanu nu este un plafonat tehnic, nefiind de partea celor care se mulţumesc cu ceea ce au dobîndit la 15–16 ani.

În primăvara trecută, cînd Rapidul a avut binecunoscuta sa suită de victorii, ochii tuturor suporterilor se îndreptau recunoscători spre perechea Dumitriu–Ionescu. Nimic mai nedrept. Pentru că perioada bună a „cuplului" nu ar fi fost cu putinţă fără munca intensă a lui Codreanu şi a lui Năsturescu, oameni care au uzat apărările adverse, au atras adversarii şi s-au repliat deseori pînă la ultima linie a defensivei, astfel încît „artiştii" din faţă să fie proaspeţi şi să aibă scena cît mai liberă.

*

...Anul trecut, într-un mic interviu apărut în revista SPORT, Georgescu, căpitanul feroviarilor, îi recomanda lui Codreanu să renunţe să joace fotbal cu prietenii săi din Ghencea în chiar ajunul jocurilor Rapidului. Fără îndoială că Georgescu avea dreptate, dar faptul în sine demonstrează încă o dată marea dragoste a lui Codreanu pentru minge.

...În vara trecută, în vacanţă la Mamaia, Codreanu juca fotbal pe plajă cam 6–7 ore pe zi şi încerca o bucurie de copil ori de cîte ori dribla 6–7 vilegiaturişti. Jucătorul care terminase jocurile de campionat cu cîteva zile înainte, păstra nestinsă pofta de joc.

...Luna trecută, la unul din antrenamentele Rapidului, l-am văzut pe Codreanu exersînd de peste 20 de ori, din proprie iniţiativă, preluarea din viteză cu „ascunderea" mingii de după piciorul de sprijin. În după-amiaza aceea am decis să schiţez acest portret.

I. CH.

1

2

Media de vîrstă: 21,5 ani, dar...

Dinamoviştii piteşteni — pentru că despre media lor de vîrstă e vorba — par hotărîţi să-şi confirme calitatea de echipă de categoria A. O confirmare de fond, peste bagajul de puncte care asigură rămînerea în grupul «primelor 14».

Într-adevăr, în ultima vreme — exceptind etapele finale, cînd indisponibilităţile au slăbit randamentul echipei — piteştenii au eliminat şi ultima doză de timiditate, acţionind ca o echipă care vrea să urce şi nu doar să se menţină. Operaţia de bază a fost întinerirea, care a... împuşcat doi iepuri deodată, aducînd în echipă mai mult dinamism şi mai multă tenacitate. Foarte tinerii Olteanu, Dobrin, Nagy sau Daniel Ene au făcut să crească norma de efort care aduce calificativul «util echipei».

După cum afirmă antrenorul Mărdărăscu, faptul cel mai îmbucurător este atenţia deosebită a «bătrînilor» faţă de cei tineri. (Menţionăm însă că «bătrînii» piteştenilor sînt şi ei în zona primei tinereţi fotbalistice).

Tînăra echipă piteşteană practică un «4 pe fund» destul de elastic, în care perechea de mijlocaşi Olteanu-Stoenescu are un rol cheie prin susţineri alternative ale atacului şi apărării. În ultima vreme se mai constată un progres în deplasarea simultană a liniilor, pentru acoperirea eficace a zonei de joc. În sfîrşit, la capitolul aspectelor pozitive se mai poate adăuga agresivitatea atacanţilor şi îndeosebi a lui C. Ionescu şi Nagy, a căror absenţă s-a resimţit în ultimele etape.

Desigur că tînăra echipă piteşteană mai are mult de lucru pentru a deveni cu adevărat o formaţie închegată, prin valorificarea potenţialului fizic remarcabil de care dispune. În afară de aceasta, piteştenii au datoria să elimine — cu răbdare şi perseverenţă — două din carenţele fireşti, de altfel, la o echipă tînără: lipsa de calm în finalizare şi atmosfera de panică în care se «organizează» apărarea în momentele grele.

Dinamo Piteşti poate şi trebuie să devină o «echipă de linie» a campionatului nostru, care să contribuie la creşterea nivelului de joc al întrecerii şi să mărească astfel grupul echipelor care decid clasamentul şi nu aşteaptă, cu sufletul la gură, decizia lui.

Dar...

Din surse demne de toată încrederea, am aflat că nu de mult unii delegaţi ai piteştenilor au venit în Bucureşti pentru a obţine serviciile unor jucători la apusul carierei. Vrem să credem totuşi că e un simplu zvon şi că Dinamo Piteşti va continua să mizeze — aşa cum e bine — pe tinereţe.

În fotografii: 1. Dobrin şi Olteanu au doar 34 ani împreună şi reprezintă viitorul. 2. Nagy, un înaintaş impetuos şi eficace. 3. Echipa Dinamo Piteşti în f... tribunei oficiale a stadionului «1 Mai». În picioare de la stînga la dreapta: Ştefan Vasile (antrenor secund), Valcan Paul, David Constantin, Ene Daniel, Ilie Stelian (căpitanul echipei), Corneanu Victor, Stoenescu Mircea, Badea Constantin, Nagy Micloş, Mărdărăscu Vintilă (antrenor principal). În rîndul de jos: Matache Constantin, Dodu Adrian, Ionescu Constantin, Olteanu Nicolae, Stănoaie Paul, Dumitrescu Constantin, Banu Romeo, Niculescu Spiridon.

3

Campionatul de toamnă s-a încheiat la cinci zile după solstițiul de... iarnă, punînd capăt unuia dintre cele mai... sincopate și zbuciumate tururi din istoria probei. Ultima săptămînă a adus pe gazonul muiat de apă cele trei echipe bucureștene fruntașe — Dinamo, Steaua, Rapid — care și-au disputat practic «triunghiularul» luptei pentru titlul de campioană de toamnă.

Ce se desprinde din acest final 1964?

În primul rînd faptul că e necesară o revizuire a concepției asupra pretinselor posibilități fizice limitate ale jucătorilor noștri. Finalul crescendo al anului care a trecut și la care au participat cei mai solicitați jucători ai sezonului (Dinamo și Steaua au susținut cîte opt jocuri în ultima lună) probează resurse neinvestigate, și aceasta — dece să n-o spunem? — exclusiv datorită inerției, care sfîrșește prin a face concesii și a crea un climat de lîncezeală fizică și psihică.

Pe de altă parte, crescendo-ul finalului trebuie pus și în legătură cu ritmicitatea — în sfîrșit asigurată — pentru că nu s-a putut altfel. Apreciind eforturile jucătorilor, mai ales în ultimele zile ale anului, avem convingerea că, începînd cu apropiatul retur, ritmicitatea și regularitatea nu vor mai fi o consecință a «forței majore», ci expresia unui principiu DEFINITIV reinstaurat. Avem, de asemenea, convingerea că toți iubitorii fotbalului și în primul rînd jucătorii vor ca întîlnirile internaționale — indiferent de profil și amploare — să nu provoace nici o perturbație în desfășurarea campionatului, care, pe lîngă faptul că reprezintă principala școală a progresului, este — în funcție de stima care i se acordă — principalul mijloc de educare a consecvenței și seriozității.

FINAL 1964

În fotografii: 1. DINAMO—STEAUA 1—0. Radu Nunweiller, unul din cei mai buni jucători de pe teren, în duel cu Eremia. De la stînga la dreapta: Nunweiller III, Petescu, Dumbravă, Negrea, D. Niculae. 2. STEAUA—RAPID 0—0. Creiniceanu a țîșnit prin barajul Georgescu-Greavu-C. Dan (căzut)-Motroc, dar Andrei va prinde. 3. DINAMO—STEAUA 1—0. Eremia, mai rapid decît Frățilă, prinde sigur.

*

La ora cînd apar aceste rînduri, ghetele cu crampoane părăsesc dulapurile scurtei lor hibernări. «Scurtei» — însă — e un fel de a spune. Să nu uităm că englezii joacă, fără nici cea mai mică întrerupere, 42 (!) de etape, majoritatea meciurilor disputîndu-se pe terenuri mai grele chiar decît cele ale «finalului 1964».

În încheiere, rog pe antrenorii echipelor noastre de fotbal, și mai ales pe cei din categoria A, să reflecteze asupra unei idei care a însoțit ca un fir roșu toate convorbirile pe care le-am avut cu antrenorii și specialiștii străini veniți în ultima vreme în țara noastră: **LUCRUL DE ANTRENAMENT, ORI E DE INTENSITATE MAXIMĂ, ORI ESTE COMPLET INUTIL.**

Dar despre asta, poate, într-un număr viitor.

IOAN CHIRILĂ

FOTBA

EUSEBIO

«O veste proastă pentru cluburile italiene» — scrie cu ironie revista franceză «Foot-ball Magazine». Eusebio, celebrul înaintaş negru al clubului Benfica din Lisabona, nu va putea să se expatrieze înainte de 1968. El a semnat un contract de patru ani cu Benfica. În fotografie: Eusebio şi Pele.

CENTENARUL NOTTINGHAM

Clubul englez de fotbal Nottingham Forest îşi sărbătoreşte centenarul. Într-adevăr, acesta este cel mai vechi club organizat din lume. Nottingham, oraş tipic englezesc, posedă două cluburi profesioniste de fotbal şi autenticitatea «actului de naştere» al lui Nottingham Forest este contestată de celălalt club. Se pare însă că în ultimul timp preşedintele lui N. Forest a izbutit să prezinte un document care stabileşte formal data naşterii clubului său: aprilie 1865. Pentru a sărbători aşa cum se cuvine evenimentul, conducătorii lui Nottingham Forest au hotărît să efectueze turul lumii. Echipa va susţine cîteva meciuri în timpul escalelor. Dar nu pentru a realiza beneficii, ci pur şi simplu pentru a-şi acoperi cheltuielile.

CÎT COSTĂ UN TITLU

Conducătorii clubului F.C. Bologna, campioană a Italiei, au calculat că titlul lor a costat 1 750 de lire pe fiecare locuitor al Bolognei. Această cifră se obţine împărţind reţetele clubului (272 de milioane lire) la numărul locuitorilor oraşului (441 000).

Dacă Inter ar fi cîştigat campionatul, acelaşi calcul ar fi dat numai 550 de lire pentru fiecare locuitor al marelui oraş Milano.

ARTICOL DE EXPORT

În ciuda unor eşecuri de prestigiu, fotbalul brazilian rămîne un excelent articol de export. În primele opt luni ale anului trecut, echipele de fotbal braziliene au susţinut 265 de meciuri internaţionale. Bilanţul: 149 de victorii, 51 jocuri egale şi 65 de înfrîngeri. Golaveraj general: 596—354.

Cu alte cuvinte: 57,90% succese, 19,30% — jocuri egale şi 23,80% înfrîngeri. Edificator, nu?

TOT DI STEFANO

Vila Reyes, vicepreşedintele clubului Espanol din Barcelona, a declarat cu luni în urmă: **«Achiziţionarea lui Di Stefano va face media noastră de spectatori să crească de la 25 000 la 35 000».**

Deşi bilanţul urmează să fie făcut abia la sfîrşitul lui aprilie, se pare că Vila Reyes a avut dreptate...

„PARALELE"

Fotbalul grec a obţinut în ultimul timp două frumoase succese. În cadrul preliminariilor campionatului mondial 1966, fotbaliştii greci au învins Danemarca (4—2) şi Ţara Galilor (2—0). Progresul fotbaliştilor greci se datorează ameliorării nete a calităţilor tehnice, care completează binecunoscutele lor calităţi atletice. În fotografia noastră, o «mostră» de vigoare şi curaj. Spectaculosul salt al înaintaşului Mimis Papaioannou este de-a dreptul impresionant. Fotoreporterul care a «prins» această fază în cursul jocului A.E.K. — Aris, terminat cu 0—0, şi-a intitulat fotografia «Paralele». Trebuie să recunoaştem că Mimis e, într-adevăr, perfect paralel cu... gazonul.

COTA ITALIANĂ

Un referendum (oficios) efectuat la începutul campionatului în rîndurile jucătorilor şi conducătorilor de cluburi din divizia I a dat următoarele rezultate — pronostic pentru titlul de campioană pe anul 1964-65:

1. Milan A.C.	— 24 %
2. Juventus Torino	— 23 „
3. Inter Milan	— 22 „
4. Bologna F.C.	— 19 „
5. Fiorentina	— 7 „
6. A.S. Roma	— 5 „

Faptul că Inter şi Bologna au fost angajate în **«Cupa Campionilor Europeni»** a influenţat fără îndoială pronosticurile.

SEMI-CENTENARUL MATTHEWS

La 1 februarie, faimosul jucător englez Stanley Matthews, a cărui longevitate a uimit întreaga lume sportivă, sărbătoreşte 50 de ani de viaţă. Fotbalul englez pregăteşte un festival Matthews pe măsura celebrităţii marelui jucător.

În fotografie: «Bătrînul vrăjitor» împreună cu fiul său Stanley Matthews jr, unul din cei mai buni tineri jucători ai tenisului britanic.

EYZAGUIRE, tipul fundaşului modern. Jucătorul chilian Eyzaguire, pe care l-am apreciat la televiziune în cursul meciului Centenarului de pe Wembley, este tipul apărătorului ofensiv. Avînd aptitudini tehnice şi tactice de înaintaş, Eyzaguire nu scapă niciodată ocazia să participe la mişcarea ofensivă, fie declanşînd-o, fie susţinînd-o, fie chiar realizînd străpungerea finală. Iată-l în fotografia noastră (chiloţi negri) marcînd un gol în campionatul chilian, într-un joc în care echipa sa, Universidad, a întîlnit pe Union Calera. După ce a driblat şase (!) adversari, Eyzaguire a şutat imparabil.

POVESTEA LUI ALFREDO DI STEFANO

(DUPĂ „MIROIR DU FOOT-BALL")

(VI)

Primele cinci capitole ale povestii cunoscutului ziarist francez François Thebaud au cuprins copilăria marelui jucător argentinian, primul contact cu mingea, scoala fotbalului pe terenurile virane din Buenos Aires si chiar in stradă. După ce a fost legitimat ca amator la River Plate, la 18 ani, Alfredo a trecut la Huracan, după un lung sir de necazuri, pentru a reveni ca titular la River si in echipa natională. Campion al Argentinei si al Americii de Sud, Di Stefano participă activ la greva fotbalistilor profesionisti, intră in conflict cu presedintele clubului, Liberti, isi apără cu indirjire drepturile si pleacă in cele din urmă in Columbia, la Millonarios, unde se pune „in afara legii", pentru că River Plate nu capătă indemnizatia de transfer. Capitolul V s-a incheiat cu sosirea lui Di Stefano la Bogota, unde i s-a făcut o primire deosebit de caldă.

CAMPION ÎN TREI LUNI

La trei zile după sosirea la Bogota, Di Stefano şi Rossi debutează în campionatul Columbiei, pe o ploaie torenţială, dar în faţa tribunelor pline. Suporterii «milionarilor» sînt mulţumiţi. Echipa lor, care ocupă locul trei în clasament, cîştigă cu 5—0 în faţa formaţiei din Barranquilla. În cîteva săptămîni, în ciuda faptului că echipele adverse continuă să primească întăriri, Millonarios «prinde» în fruntea clasamentului pe Deportivo de Cali, şi astfel, după ultima etapă a campionatului (care începuse înainte de sosirea lui Di Stefano), cele două echipe sînt la egalitate. Dat fiind însă că în Columbia nu se practică departajarea pe baza golaverajului, cele două rivale urmează să joace două meciuri de baraj.

În primul, la Cali, deşi echipa gazdă are în formaţie cinci internaţionali peruvieni (coloana ei vertebrală), Millonarios cîştigă cu 2—1, datorită unui «11 m» (acordat ca urmare a «secerării» lui Di Stefano) transformat de Pedernera. În meciul retur, jucătorii de la Bogota şi-au încununat primul succes la capătul unui joc foarte dur (3—2), în care uriaşul centru atacant advers, negrul peruvian Valeriano Lopez, a fost o adevărată «teroare». Di Stefano s-a ales cu o claviculă fracturată, dar nu înainte de a fi înscris unul din cele trei goluri ale victoriei.

Millonarios au devenit campioni. Conducătorii clubului sînt atît de entuziasmaţi încît nu stau pe gînduri pentru a oferi vedetelor lor argentiniene un voiaj în patrie, între sezoane, adică la mai puţin de patru luni după sosirea lor în Columbia. Alţii poate că ar fi fost mai circumspecţi. Ei, însă, ştiau că Di Stefano şi ceilalţi vor reveni. Şi odată cu asta vor atrage şi alţi jucători spre noul *Eldorado* al fotbalului.

ALFREDO SE CĂSĂTOREŞTE

În chiar momentul reîntoarcerii acasă, Alfredo şi Nestor Rossi sînt reperaţi de un reprezentant al lui Liberti, care le oferă condiţii de cinci ori mai bune decît cele la care consimţise înainte. Dar Di Stefano şi Rossi, hotărîţi să-şi respecte angajamentele contractate în Columbia, refuză. De altfel Alfredo n-a venit aici pentru afaceri. El are un obiectiv precis: căsătoria cu femeia pe care a ales-o înainte de plecare — senorita Sara Alicia Freitas. La 5 ianuarie 1950, Alfredo pune capăt vieţii sale de celibatar, iar zece zile mai tîrziu îşi ia zborul spre Bogota, acompaniat de tînăra sa soţie.

Pe o stradă vecină cu *Gran Pension del Campeonato*, cum se numea vechea reşedinţă columbiană a celibatarilor, cuplul Di Stefano se instalează într-o casă ai cărei colocatari sînt coechipierii Pedernera, Corso, Lopez şi soţiile lor. Starea de spirit este excelentă: femeile îşi asumă sarcina de a readuce la loc de cinste bucătăria argentiniană. În cursul după-amiezelor, toţi fac excursii în magnifica vale a rîului Magdalena... Di Stefano nu regretă de loc faptul că foştii săi conducători l-au calificat drept un încăpăţînat.

În cursul deplasărilor el cunoaşte din ce în ce mai bine Columbia, care e de două ori şi jumătate mai întinsă decît Franţa, fiind totodată una din cele mai pitoreşti ţări ale Americii de Sud. La Cartagena el va vizita fortul San Felipe, în faţa căruia se spărgeau asalturile piraţilor şi vînătorilor de boi sălbatici, veniţi din insula Broaştei Ţestoase sub conducerea lui Morgan şi Ducasse. La Barranquilla el va trăi viaţa tropicelor. La Medellin va admira realizările industriale ale acestui Manchester sud-american, ş.a.m.d.

...În Columbia, bogăţiile materiale sînt repartizate într-un mod şi mai inegal decît în restul Americii de Sud, iar săracii reprezintă mase mari. Aceştia sînt mai ales indienii, descendenţi din Chibchas. Timp de mai multe secole înaintea venirii spaniolilor, indienii au acumulat comori artistice ale unei civilizaţii pe care arheologii moderni le descoperă cu admiraţie. Fără îndoială că istoria Columbiei, mult mai bogată decît a Argentinei sau a Braziliei, explică în mare măsură predilecţia pentru artă manifestată de poporul columbian.

Fotbalul columbian a primit amprenta acestei culturi. În timp ce în Argentina, de pildă, spectatorii care îşi ocupă locurile cu mult înainte de începerea meciurilor îşi petrec timpul frigînd la grătar hălci de carne de vacă, în Columbia, cîntăreţii şi ghitariştii obişnuiesc să cînte serenade în tribune, în aşteptarea fluierului de începere.

O reflectare a aceloraşi preocupări o constituie poreclele poetice date marilor cluburi de fotbal. Echipa din Medellin este *«la danza del sol»* (dansul soarelui). Echipa nr. 1 din Cali — *«el rodilo negro»* (genunchiul negru — dat fiind culoarea pielii majorităţii jucătorilor), Boca din Cali — *«la furia guarani»* (ca urmare a temperamentului focos al jucătorilor paraguaieni), Santa Fe — *«los cardinalos»* (cardinalii — datorită culorii maiourilor).

Millonarios n-au făcut excepţie. Cei din Bogota i-au poreclit *«El balet azul»*, baletul albastru. O poreclă deosebit de sugestivă. Jucătorii cu maiourile albastre erau nu numai atleţi. Ei au ridicat fotbalul la înălţimea artei.

EL BALET AZUL

După cum am mai spus, toţi componenţii baletului albastru sînt bineînţeles admirabili jongleri ai balonului (*malabristas* — cum se spune în America de Sud), fotbalişti care joacă la rezultat, dar care sînt totodată uniţi prin voinţa de a oferi publicului un spectacol de înaltă clasă.

Trebuie menţionat că jucătorii înşişi formează echipa. Conducătorii le acordă mînă liberă pe plan tehnic şi tactic. Din acest punct de vedere — nici un echivoc. Mai tîrziu, Di Stefano va rezuma concepţia de joc a «milionarilor» în următorii termeni:

Nada de tacticos defensivas. Futbol de ataque siempre. (Nici un fel de tactici defensive. Numai fotbal de atac).

«Primul nostru obiectiv — va adăuga el — *era de a-l învinge pe adversar, dar fără a-l ridiculiza. Diferenţa de goluri odată obţinută, «baletul» începea şi se prelungea pînă la fluierul final. Mingea circula de la un jucător la altul cu atîta precizie şi viteză, încît uneori, adversarii noştri rămîneau muţi de admiraţie».*

Internaţionalul francez Louis Hon, care a avut ocazia să întîlnească ceva mai tîrziu — cu prilejul turneului de la Caracas — această minunată echipă, pretinde că ea păstra mingea minute în şir, fără ca adversarul să poată realiza măcar o intercepţie.

(O dată cu trecerea timpului, îţi e greu să vezi un «realist» ca Di Stefano vorbind — cu un regret de loc ascuns — despre această echipă care pare să fi practicat cu atîta dezinvoltură principiul «artei pentru artă»).

Cu excepţia anului 1950, cînd «baletul albastru» a fost bătut chiar «la potou» de către Deportes Caldas de Manizales, după ce condusese chiar cu şase puncte faţă de al doilea clasat, titlul de campioană a Columbiei a rămas proprietatea inamovibilă a acestor dansatori ai fotbalului, care erau practic imbatabili.

1951 este anul cel mare pentru Millonarios, care cîştigă campionatul fără înfrîngere, şi pentru Di Stefano, care cucereşte distincţia acordată lui *maximo goleador*, cu un total de 31 de goluri, după ce în prealabil a cunoscut fericirea paternităţii. (Nanette, fata lui cea mare, s-a născut în luna august).

JULES RIMET ÎI RECUPEREAZĂ PE CEI «ÎN AFARA LEGII»

În cursul aceleiaşi perioade, datorită abilităţii diplomatice a lui Jules Rimet, preşedintele F.I.F.A., s-a putut realiza un acord care a permis cluburilor columbiene să revină în comunitatea mondială a fotbalului. Cluburile străine «expropriate» urmau să facă reale concesii — adică să permită cluburilor columbiene să folosească jucătorii în cauză pînă în anul 1954 — cu obligaţia, însă, ca după această dată, columbienii să le «redea» jucătorii sau să plătească îndemnizaţiile de transfer.

Această tranzacţie nu trebuie să ne uimească. Fără îndoială că diriguitorii columbieni nu s-au căit de pe urma faptului că au deschis o breşă largă în sistemul de transferuri, care, pe plan social, este o rămăşiţă inadmisibilă a sclavagismului. Dat fiind însă că majoritatea ţărilor lumii continuau să închidă — cu ipocrizie — ochii asupra acestei plăgi a sportului, trebuia acţionat cu simţ practic, deoarece fotbalul este un sport internaţional. Fotbalul columbian, care şi-a tras seva vitală din străinătate, nu putea trăi fără relaţii cu străinătatea. Iar conducătorii au înţeles bine că printre condiţiile pe care le-au pus pentru realizarea acordului cu F.I.F.A., figura dreptul de a contracta imediat întîlniri cu echipele altor ţări.

Începînd cu anul 1951, Millonarios se deplasează peste hotare, şi astfel, reputaţia lor, care pînă atunci se baza pe relatările călătorilor şi ale ziariştilor veniţi să-i vadă la lucru pe teren, capătă proporţii enorme. Acest prestigiu a însemnat pentru Di Stefano o serie de călătorii pline de peripeţii. Avionul, care era singurul mijloc de transport în aceste ţări în care omul nu reuşise încă să supună natura exuberantă, i-a «procurat» numeroase aventuri, la amintirea cărora suride astăzi, dar care, pe vremea aceea, i-au dat destule frisoane. Aşa a fost, de pildă, călătoria la La Paz, care, după numeroase aterizări forţate, s-a încheiat călare. Aşa a fost, în altă ordine de idei, memorabila bătălie care a opus Ecuadorul «millonarilor» veniţi la Guayaquil să-şi dea concursul într-un meci de binefacere pentru sinistraţii unui cutremur de pămînt.

ECHIPA DE NEUITAT

Cea mai bună formaţie Millonarios din perioada 1951—52 a avut următoarea alcătuire: Cozzi–Pini, Zuloaga–Ramirez, Rossi, Soria–Reyes, Pedernera, Di Stefano, Baez, Mourin.

...Din fericire, componenţii «baletului albastru» sînt şi gazde, pe terenul lor din Bogota. Atunci ei pot da frîu liber gustului lor pentru jocul frumos. Racing din Buenos Aires (cu internaţionalii săi Ruben Bravo, Mendez, Simes, Rastelli, Guttierez) şi echipa din San Lorenzo vin să ia lecţii şi popularizează la întoarcerea în Argentina clasa prodigioasei echipe pe care au înfruntat-o.

MILLONARIOS UIMESC MADRIDUL

În 1952, Millonarios ating culmea gloriei lor. Ei cuceresc «plimbîndu-se» campionatul Columbiei şi întreprind turnee triumfale în America de Sud şi în Europa. În Chile, în Argentina, în Uruguay, în Bolivia, în Peru, ei fac senzaţie. În martie, ei traversează oceanul şi debarcă în Spania.

În turneul din Spania ei joacă la Valencia, la Las Palmas, la Sevilla şi la Madrid. În capitala Spaniei, pe terenul Chamartin, ei cîştigă triunghiularul la care participă echipa suedeză Norkoepping şi Real.

Di Stefano uimeşte publicul madrilen prin munca formidabilă pe care o depune. Louis Hon, care în acea epocă juca la Real, declară că n-a văzut niciodată un jucător de o asemenea clasă.

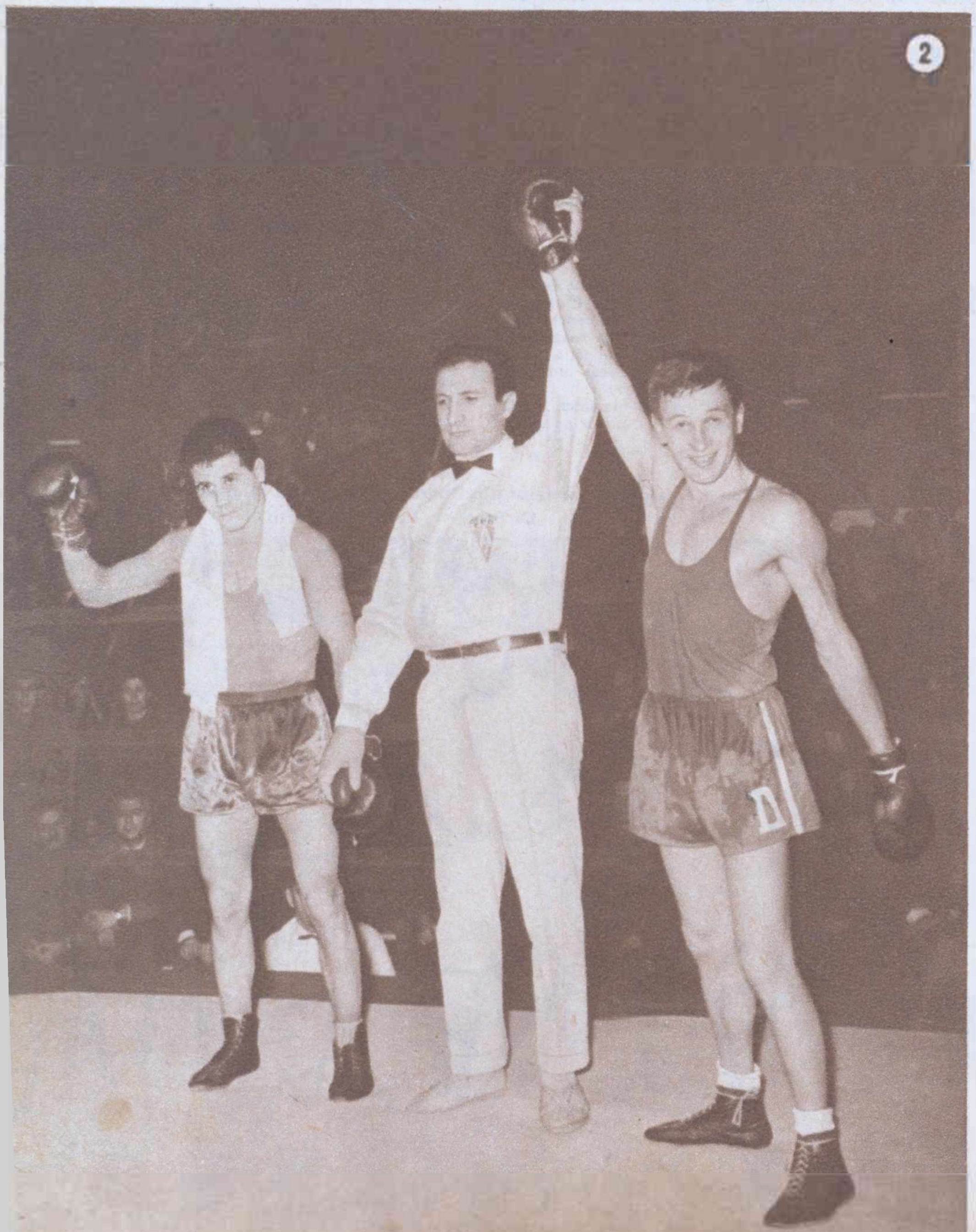
Pentru prima oară, conducătorii lui Real Madrid fac propuneri, dar *directivos* din Bogota le resping. Millonarios revin cu efectivul complet în Columbia, unde campionatul naţional îi aşteaptă. Din acest moment însă, zilele acestei extraordinare echipe sînt numărate...

(urmare în numărul viitor)

Linia de atac a lui Millonarios din Bogota, de la stînga la dreapta: Reyes, Pedernera, Di Stefano, Baez şi Mourin.

BOX

ION POPA ne răspunde la 4 întrebări

REFLECŢII DUPĂ MECIUL DINAMO–STEAUA

De curînd ne-a vizitat la redacţie Ion Popa. Fostul campion al Rominiei la categoria mijlocie nu are nevoie de o prezentare amănunţită. Numele său este legat de unele dintre cele mai mari succese ale reprezentativelor ţării, pe care le-a îndrumat ani în şir în calitate de antrenor federal. Ion Popa a fost «omul din colţ» al lui Nicolae Linca la J.O. de la Melbourne, cînd acesta a cucerit medalia olimpică de aur. În ultima vreme, cunoscutul antrenor s-a ocupat de instruirea lotului republican de tineret.

Am profitat de această vizită plăcută şi am adresat specialistului 4 întrebări în legătură cu campionatul de box pe echipe şi finala acestuia.

*

— **Ne puteţi împărtăşi cîteva păreri în legătură cu campionatul republican de box pe echipe?**

— Se ştie că la noi în ţară întîlnirile amicale de box între echipele diferitelor oraşe sînt, din păcate, tot mai rare. Tradiţionalele întreceri Brăila – Galaţi, Cluj – Timişoara, Bucureşti – Craiova etc. au încetat aproape complet. Şi toate acestea sub motivul... economiilor financiare, pe care doresc să le facă cluburile. În această situaţie, singura competiţie care asigură o activitate organizată tuturor boxerilor din ţară este campionatul pe echipe. Acesta dă posibilitate pugiliştilor să-şi verifice în ring stadiul de pregătire, permite întîlnirea boxerilor tineri cu cei consacraţi, constituie un bun prilej pentru un schimb de experienţă între antrenori şi, desigur, între boxeri. Dar nu întotdeauna scopul acestei competiţii este bine înţeles de către antrenori şi boxeri. Fiind vorba de un campionat, este normal ca fiecare echipă să dorească un loc cît mai bun în clasament. Din nefericire, acest lucru rămîne unicul scop al antrenorilor şi boxerilor. Evoluţiile de calitate, îmbunătăţirea tehnicii şi tacticii, adică principalele obiective demne de urmărit, sînt trecute pe planul doi şi uneori chiar complet abandonate. Se urmăreşte VICTORIA CU ORICE PREŢ şi acest lucru duce, după părerea mea, la declinul boxului şi nu la creşterea valorii lui. Chiar şi participanţii la finala campionatului, boxerii de la Dinamo şi Steaua (cele mai bune echipe din ţară) au fost contaminaţi de această concepţie greşită. Rezultatul? Deşi ambele formaţii au în componenţă sportivi pe care i-am admirat adesea în confruntări internaţionale grele, în finala amintită au evoluat departe de valoarea lor, datorită tocmai acţiunii nefaste a luptei exclusive pentru rezultat. Pentru boxul romînesc în general, era indiferent dacă titlul revenea echipei Dinamo sau formaţiei Steaua. Cel

mai important lucru rămîne CALITATEA întrecerilor, VALOAREA INDIVIDUALĂ a sportivilor.

Iată de ce cred că în viitor este neapărat necesar ca antrenorii şi boxerii să aibă în vedere adevăratele scopuri ale campionatului pe echipe şi să îmbine lupta pentru victorie cu lupta pentru calitate. Socotesc de asemenea că trebuie reluată tradiţia întîlnirilor amicale.

— Aţi amintit de finala Dinamo — Steaua. Consideraţi că scorul 25—14 exprimă adevărata diferenţă de valoare între cele două echipe?

— Judecînd după valoarea individuală a sportivilor, pe care cu toţii o cunoaştem, socotesc că scorul este mult prea sever. Pe de altă parte, ţinînd seama de felul cum s-au prezentat şi cum au luptat cele două **echipe,** rezultatul îl consider just.

Dacă înainte de meci mi-ar fi cerut cineva un pronostic, în nici un caz nu puteam da un asemenea scor. Calculînd tot după valoarea individuală, la fiecare categorie în parte, ajunsesem la concluzia că Dinamo va cîştiga titlul dar numai la 2—3 puncte diferenţă. Au intervenit însă surprizele şi toate în defavoarea echipei Steaua. Vanea, Dinu şi Nicolau «puncte forte» în echipa militară, au coborît ringul învinşi sau cu un dificil meci nul. Aceste surprize au avut, totuşi cauze bine determinate. Diferenţa mare de scor a provenit dintr-o greşită orientare tactică a elevilor lui Gheorghe Fiat. Voi da cîteva exemple. Cel mai edificator este cel al campionului Ion Dinu. Înainte de începerea meciului, nimeni nu se îndoia de victoria sa în faţa dinamovistului Mihai Dumitrescu. Şi poate chiar aşa ar fi fost, dacă el ar fi adoptat o tactică potrivită stilului de box al adversarului, pe care atît el cît şi antrenorul său îl cunoşteau foarte bine. Se ştie că Dumitrescu este un boxer care se deplasează cu foarte mare uşurinţă şi siguranţă, lovind în acelaşi timp prin surprindere. În consecinţă, Dinu trebuia să se apropie prin scăderi de nivel şi eschive laterale, căutînd să-şi ducă adversarul în colţurile ringului pentru a-l lipsi de principala sa armă defensivă (deplasările) şi pentru a-şi crea posibilitatea să atace cu cunoscutele sale serii. Dar, cum a procedat Dinu? Toate acţiunile lui ofensive au pornit din mijlocul ringului, fără a fi pregătite, el aruncîndu-se pur şi simplu asupra adversarului fără rezultat însă, deoarece Dumitrescu, care a păstrat tot timpul centrul ringului, s-a putut deplasa fie lateral, fie înapoi. La aceasta s-a adăugat şi faptul că Dinu, descumpănit de acţiunile nereuşite, a avut momente statice pe care Dumitrescu le-a speculat contraatacînd. Rezultatul este cunoscut.

În privinţa lui Vanea, trebuie să recunoaştem, a început meciul foarte bine cu directe de stînga şi deplasări inspirate cu ajutorul cărora a evitat lupta de aproape care îl avantaja pe adversarul său, Crudu. Dar şi el a greşit tactic în următoarele două reprize. Observînd că i-au «mers» cîteva drepte, a renunţat la acumularea de puncte şi a încercat să-şi scoată adversarul din luptă. Rezultatul: Crudu a reuşit să eschiveze dreptele lui Vanea şi apropiindu-se a impus lupta la corp. Pînă la urmă l-a sufocat pe boxerul militar, silindu-l să recurgă la ţineri care, în final, i-au adus acestuia descalificarea.

La fel şi Mihai Nicolau. În loc să atace tot timpul, aşa cum i-ar fi permis avantajul alonjei, şi el a urmărit lovitura decisivă, practicînd un box static şi lăsîndu-se surprins de loviturile lui Ion Olteanu.

Aşadar, o orientare tactică potrivită ar fi făcut ca scorul acestei partide să fie mult mai strîns.

— Dar pregătirea fizică a boxerilor de la Steaua?

— Mulţi au susţinut că elevii lui Fiat nu au fost bine pregătiţi fizic. Părerea mea este alta. Şi eu am fost boxer şi ştiu că loviturile în gol te obosesc mai mult decît 2—3 reprize de box efectiv. Referindu-mă la Dinu şi la Nicolau, care în ultima repriză erau epuizaţi, pot afirma că aceasta s-a datorat dezorientării lor tactice şi risipirii energiei prin numeroase lovituri care nu şi-au atins ţinta. Ciucă, Gîju şi chiar Popoacă (pînă la primirea loviturii în plex) au arătat că sînt bine pregătiţi fizic şi cred că tot aşa erau şi colegii lor.

— O ultimă întrebare: Ce părere aveţi despre schimbările rapide de la o categorie la alta?

— În partidele dintre echipe care se cunosc, se obişnuieşte trecerea unor boxeri de la o categorie la alta pentru mărirea şanselor de victorie. Dar aceste schimbări trebuie bine gîndite, cîntărindu-se cu grijă toate posibilităţile. Antrenorii de la Dinamo au arătat o bună orientare în această privinţă. Să ne gîndim la eventuala partidă Dinu — Mihalic.

Cei doi boxeri au făcut meciuri sensibil egale, exceptînd ultima întîlnire (finala campionatului republican) cînd Dinu a cîştigat înainte de limită. Deci, o partidă între ei era deschisă oricărui rezultat, boxerul militar fiind totuşi favorit. Antrenorii Constantin Nour şi Constantin Dumitrescu au apreciat că Mihalic poate cîştiga mai uşor în faţa lui Popoacă, care-l putea întrece pe Dumitrescu. Deci, din două meciuri nedecise (Mihalic — Dinu şi Dumitrescu — Popoacă) cei doi antrenori au preferat o victorie sigură, aceea a lui Mihalic. Că pînă la urmă a cîştigat şi Dumitrescu, aceasta s-a datorat tocmai cauzei de care am amintit mai sus: slaba orientare tactică a campionului.

În încheiere, un supliment la prima întrebare. Doresc să fac o propunere în legătură cu viitoarea desfăşurare a campionatului.

Cred că — numărul de echipe care vor să participe la campionat fiind destul de mare, iar valorile lor foarte diferite — ar fi binevenită organizarea a două serii (A şi B) de cîte 10—12 formaţii. Anual, primele două echipe din seria B să promoveze în seria A, iar ultimele două din A să retrogradeze în B. Titlul de campioană republicană fiind atribuit, bineînţeles, cîştigătoarei seriei A. Socotesc că acest lucru ar stimula mai mult atît ambiţia antrenorilor cît şi a boxerilor pentru creşterea calitativă a sportului cu mănuşi în toate oraşele patriei.

Interviu luat de PETRE HENŢ

ÎN FOTOGRAFII:

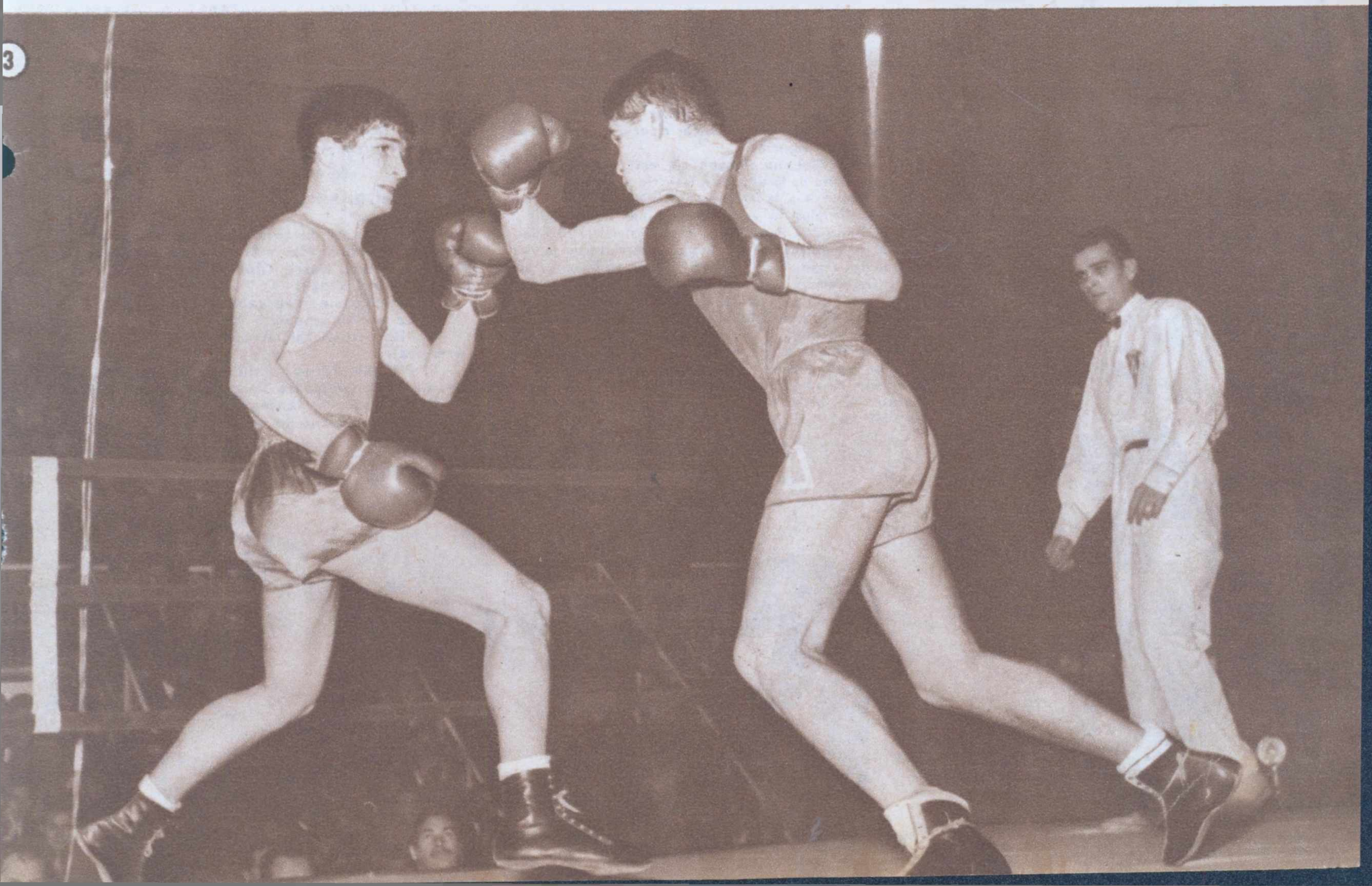
1) Dinamovistul Vasile Antoniu (stînga) a avut nevoie doar de un singur minut pentru a cîştiga prin K.O. partida cu Ilie Vişinescu.

2) Un rezultat pe cît de neaşteptat pe atît de îmbucurător pentru Mihai Dumitrescu: învingător la puncte în faţa campionului Ion Dinu!

3) Iosif Mihalic (dreapta) în plin atac. Adversarul său, Ştefan Popoacă nu-l va putea opri şi va pierde prin K.O.

Foto: V. BAGEAC

3

Veselie la Predeal

O dată cu zorile, un zgomot vesel ca de torent se făcea auzit mai întîi la etaj, în camerele fetelor. Vioi, se rostogolea pe scări, pînă la parter și, biruitor în lupta cu morocănosul somn, își amplifica sonoritățile în camerele băieților. De aici corul risetelor izbucnea triumfător. Împînzea culoarele vilei «Cîmpinița» pînă în cel mai ascuns ungher. În dorința de libertate, de spațiu, evada printre brazii și vilele de pe Cioplea. Urca voinicește Clăbucetul sau pornea să-nveselească poteca celor «Trei brazi». Pretutindeni, în Predeal, prezența elevilor veniți să-și petreacă vacanța de iarnă s-a făcut simțită. Ca să nu le strice cheful, frumoasa stațiune și-a îmbrăcat straiele sărbătorești de un alb imaculat. Soarele a răpus și el perdeaua de nori și cu razele-i aurii a prins să scalde pantele de schi, pîrtiile de săniuș.

La Predeal, zarva și veselia stîrnită în vila «Cîmpinița» aveau drept autori speranțele atletismului nostru. Tineri sportivi ale căror nume, în parte necunoscute, vor veni fără îndoială să primească — și încă substanțial — tabelul de onoare al recordmanilor țării. În fruntea lor, și poate și cea mai expansivă elevă din tabără, era Mihaela Peneș. Avea și motive. Titlul de campioană olimpică, cucerit de curînd, era un motiv în plus. Dar, ca să mai vorbim despre Mihaela nu mai găsim necesar. Chiar în corpul acestei reviste i-am rezervat o pagină întreagă. Să-i prezentăm deci pe ceilalți sau mai bine să dăm cuvîntul cîtorva dintre ei să se prezinte singuri.

— Petre Ciobanu, începe tu, ești doar grăbit...

— Am atîtea de făcut... La 4 ianuarie încep examenele. Sînt în clasa a X-a, la fără frecvență. Deci trebuie să mai învăț, iar în plus nu vreau să pierd nici antrenamentul și nici săniușul. Cel mai bun rezultat al meu: 10,5 sec. pe 100 m. L-am realizat la Subotița, în meciul triunghiular cu juniorii iugoslavi și polonezi. 10,6 și 10,7 alerg frecvent. Dar dorința mea este să cobor sub 10,5 și, bineînțeles, mai înainte de toate, să-mi trec examenele.

— Poți să mergi la săniuș. Marin Dumitru, te rog să continui.

— Am 18 ani și sînt în clasa a XI-a la Școala medie «Tudor Vladimirescu». După maturitate vreau să dau examenul de admitere la Facultatea de fizică. Sînt radioamator. Și doresc o specializare. Sportul l-am început în 1961. La prima săritură cu prăjina am realizat 2,85 m. Anul trecut am sărit 4,20 m. Pentru anul în curs mi-am propus 4,50 m. Ca să realizez cifra, am și început să mă antrenez. Acum, în vacanță, am o groază de lucruri de pus la punct. Printre altele, vreau să termin nuvela «Băiatul din Giulești»...

— Să ne-o aduci la revistă. Poate ți-o publicăm. Urmează Viorica Pulpea:

— Am 17 ani, sînt în clasa a XI-a la Școala medie «Dinicu Golescu» din Cîmpulung Muscel. Vreau să urmez fie geografia, fie fizica. Încă nu m-am hotărît. Sînt campioană regională la săritura în înălțime, cu 1,55 m. Pentru 1965 vreau să realizez norma de maestru al sportului (1,62 m) și chiar s-o depășesc cu 3 cm. Acum, în vacanță mă pregătesc și pentru maturitate. Am ambiția să obțin la examene numai note bune.

— Viorico, îți dorim succes. Gabriela Rădulescu, poți să iei startul...

— Învăț la Școala medie nr. 35. Sînt colegă de clasă și de bancă cu Mihaela Peneș. Aici, în vacanță, mi-am adus un teanc de cărți pentru studiu. Anul acesta am de dat maturitatea. În 1963 am bătut recordul de junioare al Sandei Grosu la lungime, cu un rezultat de 5,82 m. În primăvara lui 1964 am obținut 5,83 m. În iunie 6,11 m, iar la Poiana, în meciul cu atleții unguri — 6,15 m. În cazul cînd îmi voi îmbunătăți viteza — acum alerg 12,1 sec. pe 100 m — voi sări și la lungime mai mult. Insist deci în direcția exercițiilor de viteză...

Aci am întrerupt șirul interviurilor. Întreaga grupă de elevi avea programată o nouă excursie la cabana Secuilor. Risetele lor au cuprins din nou întinderile Predealului. Veselie la Predeal!

Fotoreportaj de: **G. ȘTEFĂNESCU**

ÎN FOTOGRAFII:

1. Un sextet de tineri atleți fruntași. De la stînga la dreapta: Marin Dumitru, Silviu Hodoș, Mihaela Peneș, Petre Ciobanu, Gabriela Rădulescu, Andrei Deak.

2. În excursie spre cabana Clăbucet.

3. La antrenament.

4. «Botezul». Inițiatoarea: Mihaela Peneș (dreapta).

5. Mihaela Peneș conduce sania în care o are «secundă» pe Dinișoara Teodora. Marin Dumitru și Silviu Hodoș le lansează.

6. Un exercitiu de mobilitate.

INSIGNA DE POLISPORTIV LA UNIVERSITATEA BUCUREŞTI

Concursurile pentru cucerirea Insignei de polisportiv se află, de la începutul acestui an, în atenţia studenţilor şi cadrelor didactice de la Universitatea Bucureşti. Prin integrarea concursurilor pentru Insigna de polisportiv în planul de activitate al catedrei de educaţie fizică, s-a asigurat desfăşurarea lor în condiţiile unei bune frecvenţe. Aşa se face că pe foile de concurs ale întrecerii s-au adunat sute de nume de studenţi şi studente, care şi-au manifestat dorinţa de a se număra printre purtătorii insignei.

De curînd, într-un cadru festiv au fost înmînate primele insigne de polisportiv. Purtătorii ei sînt 313 studenţi, dintre care 93 studente, majoritatea aparţinînd facultăţilor de Ştiinţe Juridice şi de Istorie (facultăţi fruntaşe în această acţiune, ca de altfel şi în celelalte activităţi sportive). Facultăţile de Fizică, de Geografie şi de Matematică se numără şi ele printre facultăţile fruntaşe ale Universităţii Bucureşti. Festivitatea a fost prezidată de tov. Ovidiu Păun, locţiitorul secretarului U.T.M. pe Universitate. La această manifestare au participat atît studenţii cărora urma să li se înmîneze insigna, cît şi aspiranţii şi viitorii concurenţi, care cu acest prilej şi-au manifestat dorinţa să fie, cît de curînd, alături de colegii lor care au reuşit trecerea tuturor probelor şi au obţinut Insigna de polisportiv. Într-adevăr, la Universitate alţi 1 600 de studenţi şi studente sînt pe cale de a deveni purtători ai insignei. Dintre aceştia poate mulţi vor primi brevetul şi insigna înainte de începerea vacanţei de iarnă.

Caracteristica acestor concursuri în Universitate este marcată de participarea masivă a studenţilor şi studentelor din primii ani de studii şi îndeosebi a celor din anul I. Lucrul acesta este desigur îmbucurător şi cadrele didactice de specialitate care au contribuit în mare măsură la mobilizarea studenţilor în concursuri (Ianuarie Teleguţă, Ionel Rădulescu, Elena Caraiman, Valentina Pădureanu) merită şi pe această cale felicitări. Ar fi de dorit însă ca şi studenţii din anii mai mari (şi în primul rînd cei din echipele de performanţă) să se afle printre concurenţi şi prin exemplul lor să stimuleze interesul celorlalţi studenţi. Or, în realitate, cu mici excepţii, cei care lucrează în secţiile de gimnastică, de handbal şi de atletism, studenţii din celelalte secţii ca: natatie, baschet, canotaj, fotbal, box şi tir, ocolesc aceste concursuri. Este o situaţie nefirească, în măsură să atragă atenţia asociaţiei studenţilor, comisiilor sportive din facultăţi, care trebuie să sprijine activ această acţiune importantă. La Universitate există toate condiţiile ca marea masă a studenţilor să obţină în timpul cerut Insigna de polisportiv. Totul depinde de o mai atentă preocupare şi de o largă colaborare între catedra de educaţie fizică, asociaţia studenţilor şi comisiile sportive din facultăţi, pentru stimularea participării integrale a grupelor de studenţi, ani şi facultăţi. Experienţa facultăţilor de Ştiinţe Juridice şi de Istorie, care au obţinut rezultate bune, trebuie să constituie un bun cîştigat şi să fie folosită în scopul obţinerii de către celelalte facultăţi a unui număr cît mai mare de insigne.

Ilustrăm prin cîteva imagini sugestive interesul acordat de studenţi pregătirii concursurilor pentru obţinerea Insignei de polisportiv. Colectivul catedrei de educaţie fizică din Universitatea Bucureşti nu va precupeţi nici un efort pentru a asigura toate condiţiile ca anul 1965 să constituie un mare pas înainte în această acţiune.

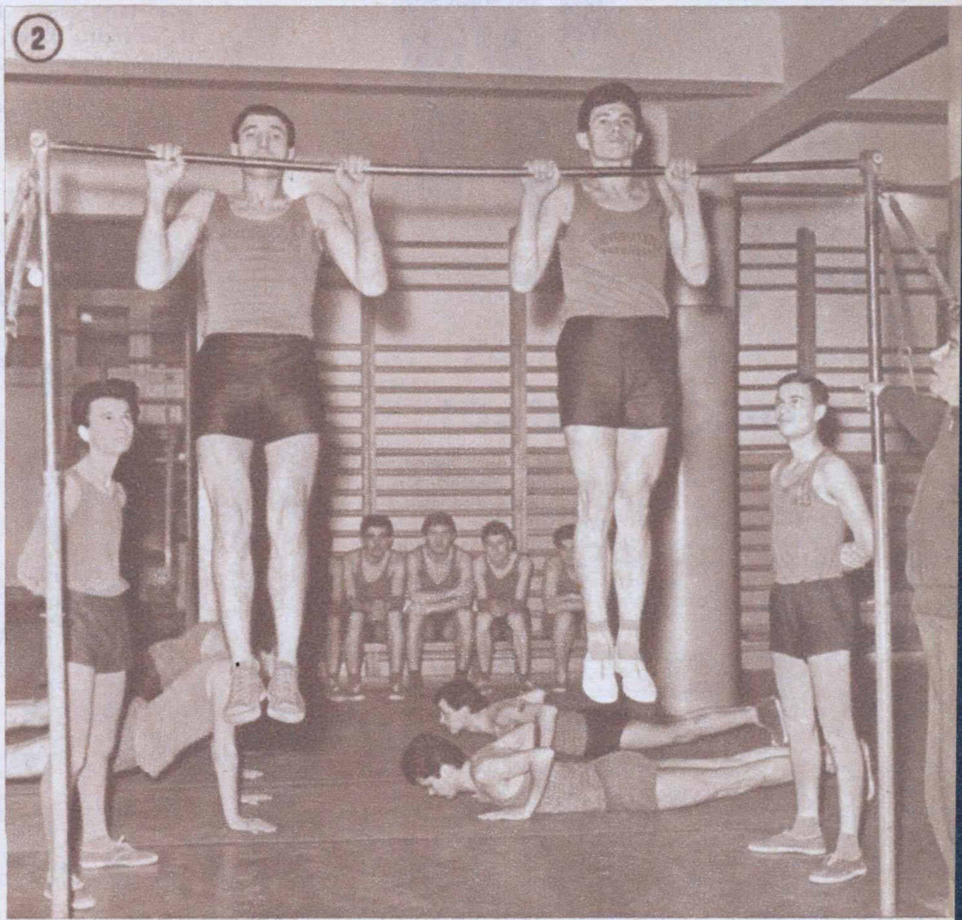
VICTOR N. IONESCU
lector la Catedra de educaţie fizică din Universitatea Bucureşti

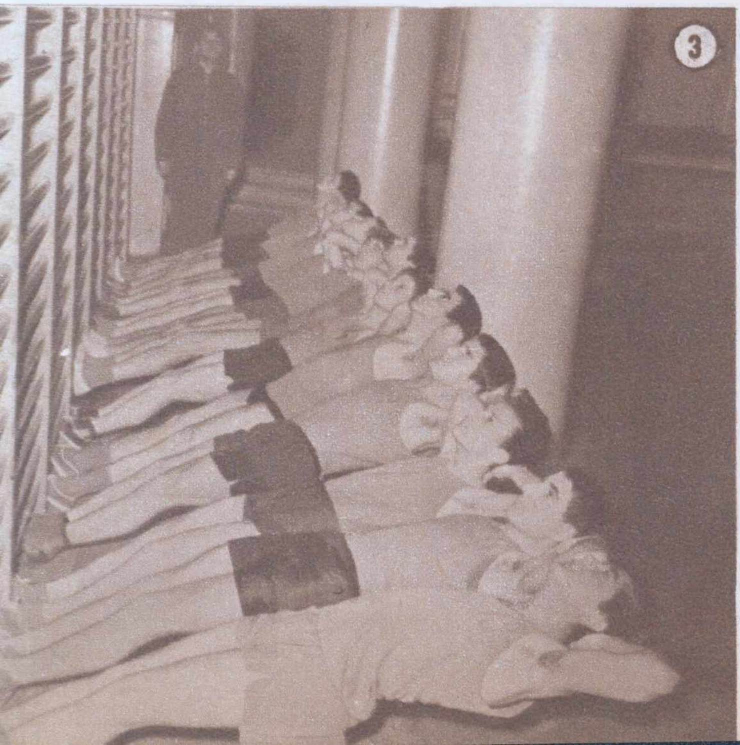
În fotografii:

1. Pentru început, cîteva mişcări de braţe (din exerciţiul 1).
2. Doi dintre cei mai buni studenţi din anul I—Ştiinţe Juridice, Cioia Pantelimon şi Ungureanu Vasile, executînd tracţiuni în braţe la bara fixă.
3. Exerciţiu combinat la spaliere şi banca de gimnastică.
4. Fetele fac mişcări de fandare.

Foto: **VASILE BAGEAC**

1

2

3

4

MAGAZIN sportiv

SUCCES, ŢIRIAC!

Gerul a pus capăt sezonului competiţional de tenis de cîmp. Cu toate acestea maestrul sportului I. Ţiriac continuă să nu-şi vadă capul de treburi. Spuneţi şi dv: dimineaţa clubul Dinamo îl solicită pe Ţiriac în calitatea sa de metodist (a absolvit în 1964 I.C.F.-ul) al secţiilor de tenis şi hochei pe gheaţă. După-amiaza antrenamente la tenis şi la hochei (este şi component al echipei de hochei a clubului). Seara meciuri. Şi dacă la toate acestea mai adăugăm şi activitatea lui extra-profesională, dar de mare, foarte mare răspundere şi anume iniţierea în patinaj a soţiei sale, Erica, vă puteţi da seama că Ţiriac este într-adevăr un om deosebit de ocupat.

În această ultimă postură, de instructor de patinaj, l-am surprins pe Ţiriac în urmă cu cîteva zile la patinoarul 23 August. Puteam scăpa prilejul să nu-i punem o întrebare?

— Ce proiecte am pentru 1965? Anul trecut am cucerit titlul de campion balcanic şi şase titluri de campion internaţional (3 la Riga, 1 la Ankara şi 2 în Iugoslavia). Pentru 1965 vreau bineînţeles mai mult. Am şi mai multe întîlniri. Începînd chiar din această lună la Helsinki. În februarie la Budapesta, în martie în Egipt şi pe Riviera, în aprilie la Roma...

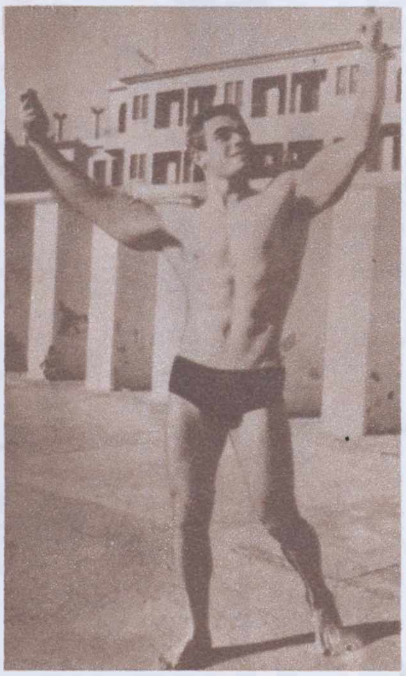
Aici Ţiriac a trebuit să se întrerupă. Erica, atentă la relatările instructorului, a alunecat şi... ochii elevei s-au înceţoşat... A trebuit să întrerupem interviul.

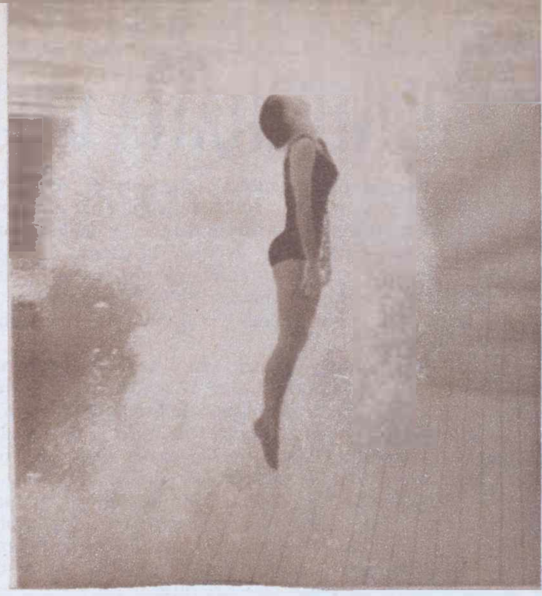
— *Succes, Ţiriac, succes!*

Binefacerile sportului

Admiraţi corpul armonios al acestui sportiv! Este Robert Coste, instalator din orăşelul La Ciotat, de pe coasta Mediteranei. Trebuie să ştiţi că tînărul halterofil a făcut prima cunoştinţă cu sportul într-un... spital din Marsilia, unde a urmat un dificil tratament pentru înlăturarea urmelor lăsate de poliomielită. Robert avea atunci 13 ani. Fostul infirm şi-a clădit acum, după 11 ani de exerciţii fizice, o musculatură impresionantă.

Foto: **FRANCE PRESSE**

ÎN SUS SAU ÎN JOS?

La bazinul Crystal Palace din Londra se desfăşoară tot timpul anului antrenamentele săritorilor în apă. Tînăra sportivă Joy Newman (18 ani), din Finchley, poate fi văzută în fotografie în timpul revenirii la suprafaţă de la aproape 9 metri adîncime. Precizia mişcărilor sale te face să te întrebi dacă nu cumva s-a întors, din greşeală, fotografia...

ÎN TRAVESTI...

Mare a fost mirarea conducătorului echipei de baseball care a cîştigat turneul echipelor de juniori din Honolulu (insulele Hawai) cînd a constatat că cel mai bun jucător al acestei echipe nu este... alta decît micuţa japoneză Carole Kishimoto, în vîrstă de 12 ani. Pentru că jocul de baseball se practică numai de către bărbaţi, pasionata jucătoare a fost totuşi menţinută în echipă ca... antrenoare.

Ciclism în Bucureştiul de altădată

Iubitorii ciclismului au auzit, iar de nu, au prilejul să o afle acum, că în urmă cu şapte decenii ciclismul a cunoscut o susţinută activitate pe velodrom. Este vorba de velodromul de lemn (333 de metri) construit în anul 1893 de către Luigi Cazzavilan. Arena ciclistă, care a purtat un timp numele de «velodromul Cazzavilan», era situată la Şosea, pe porţiunea dintre Bufet şi Arcul de Triumf.

La velodromul Cazzavilan — devenit mai apoi «Velodromul Romîn» — descindeau din trăsuri luxoase (cupeurile faimoşilor birjari «muscali» deţinînd capul de afiş) domni cu redingotă şi joben, însoţiţi de cucoane elegante, pomădate şi înmănuşate pînă la cot, înfoindu-se în voluminoasele lor rochii cu volane şi «turnură» şi ferindu-se să nu fie murdărite sau... şifonate de «prostimea mahalalelor», care se bulucea să asiste la întreceri.

«Protipendada» Bucureştiului de altă dată lua loc într-un fel de... foişor: tribuna oficială (ca un ţarc) era cocoţată pe nişte pălimari. Fanfara — nelipsită de la asemenea spectacole — asurzea asistenţa cu cele mai noi şlagăre ale epocii. Se auzeau şi valsuri languroase (Strauss era idolul melomanilor) sau săltăreţe cadriluri şi mazurici.

Velodromul a cunoscut o vogă deosebită timp de zece ani: 1893—1903. Nu au lipsit nici reuniunile internaţionale, uneori cu interminabile «revanşe» şi chiar... «revanşa revanşelor»... Cu viu interes era aşteptată evoluţia unor faimoşi cicliştii ca italienii Passini şi Tomaselli, austriecii Lurion (campionul Vienei), F. Gerger şi K. Brenner, francezii Michelet şi Heller, rusul Varşulorski ş.a., binecunoscuţi publicului bucureştean de atunci, întrucît evolua aproape în fiecare vară pe «Velodromul Romîn». Aceştia primeau replica unor valoroşi ciclişti localnici ca A. Pucher (care a concurat cu succes şi la Viena), Şt. Niculescu, C. Cantili (publicist, poet şi dramaturg, autorul unui temerar raid pe «velociped» Bucureşti–Braşov–Bucureşti în tovărăşia poetului Al. Macedonschi în noiembrie 1894), studentul în drept Athanase Soculescu, Tomescu şi Chiriacopol (ultimii doi erau gălăţeni, în oraşul lor existînd pe-atunci un rudimentar velodrom de pămînt).

În acea «vîrstă de aur» a ciclismului romînesc, arena a prins să se... modernizeze. Iată ce se putea citi în acest sens în «Revista Modernă» cam prin anul 1900: «luminată de curînd, cu electricitate, arena Cazzavilan fixează din ce în ce atenţia publicului». Reiese că aveau loc, desigur, şi reuniuni «în nocturnă» care «fixau atenţia publicului»...

În a doua jumătate a primului deceniu din secolului nostru, voga velodromului a scăzut simţitor, reuniunile avînd loc din ce în ce mai rar (organizarea necesita fonduri adesea nerecuperate) şi fără amploarea dinainte. Arena s-a deteriorat, apoi a luat foc, iar lemnăria ce a mai putut fi salvată a fost vîndută... Aşa s-a încheiat viaţa primei arene cicliste de la noi, şi o dată cu aceasta activitatea pistarzilor, care şi-au îndreptat atenţia spre cursele pe şosea, aflate în plină ascendenţă ca urmare a vîlvei ce o stîrnise «Turul Franţei» (prima ediţie 1903) şi apoi, la cîţiva ani, cel al Italiei. Începuse «moda» circuitelor cicliste, încetăţenite şi la noi prin «Circuitul Munteniei», desfăşurat în anii 1910, 1911 şi 1912.

Iată, alăturat, o imagine din ultimii ani ai velodromului de lemn. Se observă marginile ştirbite şi lemnăria şubrezită ale pistei. În clişeu, doi juni pistarzi din anul 1905: Cornel Marinescu (dreapta) şi Paul Comarnichi. De reţinut «linia» ghidoanelor şi «subţirimea» roţilor şi a pneumaticelor. C. Marinescu, de la care am primit cu cîţiva ani în urmă fotografia aceasta, a concurat cu destul succes şi pe pista de lemn «Buffalo» din Paris, în anul 1908...

Dar, despre aceasta — ca şi despre peripeţiile (sau, mai bine-zis, neajunsurile) pistarzilor de acum şase decenii vom aminti cu prilejul unor viitoare «file de istorie».

EMIL IENCEC

Helicopter de... casă

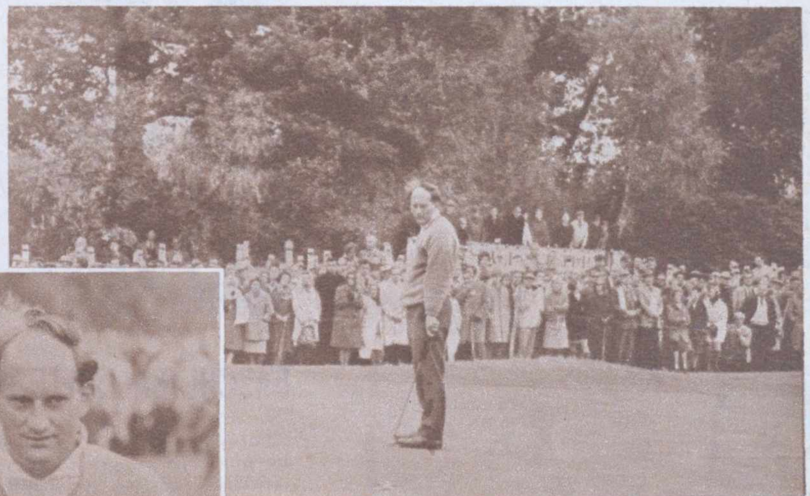
Iat-o pe doamna Rosemary Rose din Bourne End (Anglia) la bordul «micropterului», proprietate personală. Micuţul helicopter nu are decît circa 113 kilograme, se poate înălţa pînă la 2 100 de metri şi atinge o viteză de aproape 130 km/oră. Micropterul poate fi «pliat» cu uşurinţă, putînd încape într-un garaj obişnuit.

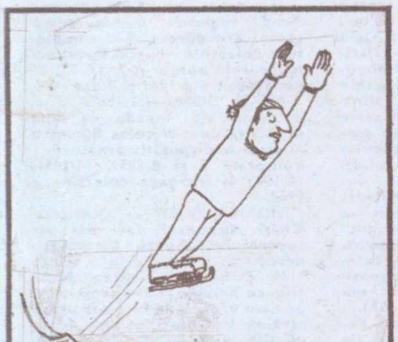
STATUIE VIE...

În aparenţă, o statuie de bronz. În realitate, capul rugbistului englez Elton Rassmussen, după un meci de rugbi disputat la Londra. După cum se vede, nici un milimetru pătrat de figură nu a rămas neacoperit de noroi. Dacă nu există o astfel de statuie, ar merita să fie ridicată una ca aceasta, ca un omagiu adus dîrzeniei, dăruirii totale în lupta sportivă.

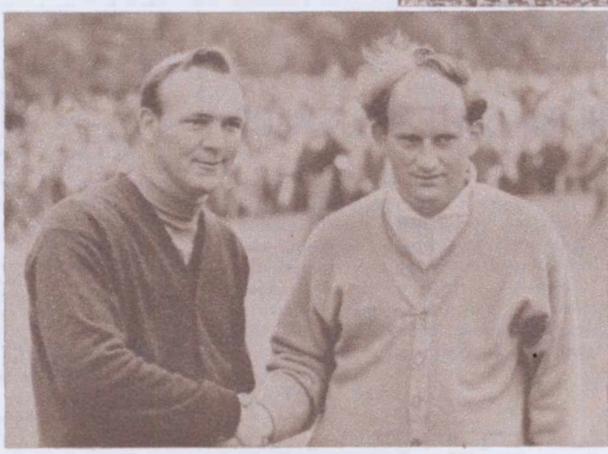
Campionul de golf

Fără cuvinte

Desen de V. CRĂIŢĂ

Nordamericanul Arnold Palmer a cîştigat de curînd campionatul mondial dotat cu trofeul Piccadilly, după disputa de la Wentworth în compania britanicului Neil Coles.

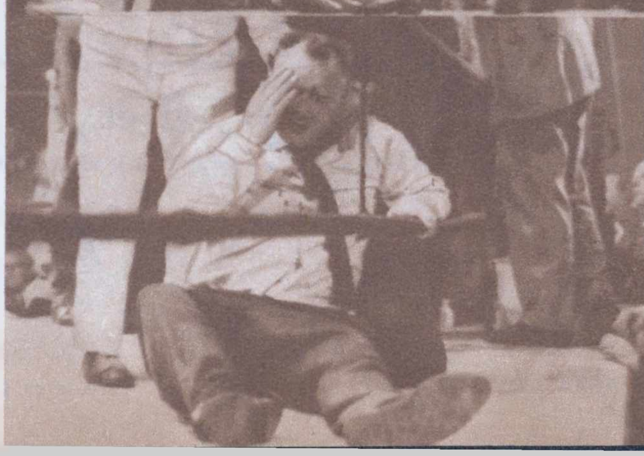
În fotografia 1, învinsul — Neil Coles — priveşte cu tristeţe la mingea pe care n-a reuşit s-o introducă în cea de a treia şi ultima gaură din acest meci.

În fotografia 2, Arnold Palmer (stînga) este felicitat de învinsul său.

SUPORTERUL KNOCKOUTAT

La Liverpool, după ce arbitrul Wally Thom şi-a dat verdictul în lupta dintre Johnny Prescot din Birmingham şi Brian London din Blackpool, socotindu-l cîştigător pe primul, pe ring au avut loc scene «tari». Suporterii pasionaţi au năvălit pe ring, iar unul dintre ei, care s-a arătat probabil mai mult decît... pasionat, a fost făcut literalmente K.O. în colţul lui London. Consiliul de control al boxului britanic a ordonat o cercetare a verdictului (cerută insistent şi de mulţi spectatori), dar suporterul a rămas... lat. În foto 1, dezbaterea a luat sfîrşit şi Al. Phillips (managerul lui London) s-a «plasat» între boxerul dezamăgit şi arbitru, probabil pentru a preveni încă un K.O. al unui... neboxer. În foto 2, suporterul ultraentuziast are prilejul de a încerca pe pielea sa (dacă se poate spune aşa) trezirea din visul... pugilistic.

MAI REPEDE CA AUTOMOBILUL...

La Amsterdam a început să fie folosit cu mare eficienţă un nou mijloc de locomoţie: barca cu motor, din fibre de sticlă. Pe lîngă că se mişcă cu foarte mare viteză pe canalele frumosului port olandez, barca din fibre de sticlă poate fi mult mai uşor «parcată» decît un automobil, după cum se poate vedea şi din fotografia de faţă...

Foto: **Keystone**

DISPUTĂ PENTRU BALON

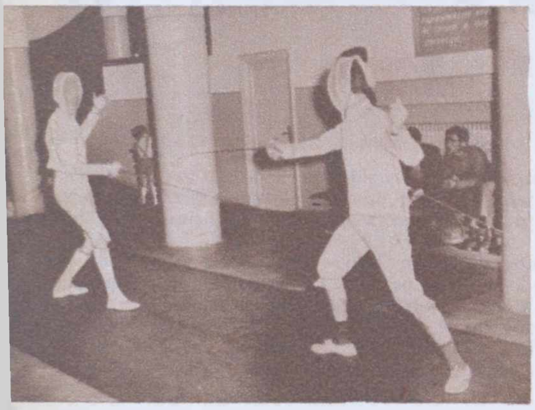
Cei cinci jucători de fotbal care își dispută balonul în imaginea alăturată nu și-au dat desigur seama că vor realiza o fază de tipul acelora care fac deliciul spectatorilor și al... fotoreporterilor. Credem că nu mai surprinde pe nimeni deci, faptul că duminică de duminică stadioanele țării au fost pline. De aceeași părere au fost cu siguranță și spectatorii care au asistat la întîlnirea Jiul — C.S.M. Sibiu (1—1) din cadrul categoriei B, disputată la Petroșani în turul campionatului, partidă din care vă oferim această fază.

AUREL DULA
— Petroșani —

ÎN GARDĂ

Scrima, sportul reflexelor și al nervilor stăpîniți, oferă de foarte multe ori momente de mare tensiune atît scrimerilor cît și spectatorilor. Priviți-i pe cei doi sportivi din imaginea alăturată. Deși sînt angrenați numai într-un simplu meci de antrenament, încordarea lor este evidentă deși este mascată de atitudini, în aparență, liniștite. Combatanții sînt studenții Mircea Fomino (I.C.F.) — în dreapta și Iulian Beju (Fac. de matematici). Locul de desfășurare a... ostilităților, sala de sport a Facultății de științe juridice.

Prof. **VICTOR IONESCU**
— București —

SIDERURGISTUL, CAMPIOANĂ DE TOAMNĂ

Echipa de fotbal Siderurgistul Galați a reușit, printr-o comportare bună în seria I a campionatului categoriei B, ca la sfîrșitul turului să se claseze pe primul loc. Se pare că fotbaliștii gălățeni vor ca printr-o evoluție merituoasă să revină printre echipele din prima categorie.

Vă prezentăm alăturat actualul lot al Siderurgistului. De la stînga la dreapta, *sus:* P. Moldovan — antrenor, Victor Cimpeanu (27 de ani, portar), Teodor State (28, portar), Radu Matei (26, înaintaș), Vasile Daraban (28, extrem dreapta), Dumitru Filimon (22, mijlocaș). Marian Lupea (25, fundaș dreapta), Ion Voicu (26, fundaș stînga), Iosif Maroși (23, înaintaș central), Teodor Hulea (29, stoper central), dr. Marin Stoica — medicul lotului. *Jos:* Vasile Florescu (26, stoper central), Marcel Pătrașcu (25, înaintaș), Valeriu Costache (18, mijlocaș) Florin Bolovan (19, mijlocaș), Cristian Stătescu (25, extrem stînga), Dumitru Oprea (30, mijlocaș). Din fotografie lipsesc Răzvan Tomescu (fundaș) și Virgil Militaru (extrem dreapta).

V. ȘTEFĂNESCU și **GH. ARSENIE**
Foto: **PUIU LUPAȘCU**
— Galați —

BASCHETBALISTELE DIN BRAȘOV

Formația feminină de baschet Voința Brașov are numeroși suporteri. Adesea, jocul brașovencelor satisface pretențiile susținătorilor cucerind aplauzele și simpatia acestora, așa cum s-a întîmplat și cu prilejul partidei susținute în compania echipei Voința Oradea, cînd brașovencele au obținut prima lor victorie din actualul campionat învingînd cu 66—38. În fotografie, o fază din acest meci.

DAN VINTILĂ
— Brașov —

POȘTA REDACȚIEI

SERGIU MĂZGĂREANU — București. **O mare parte din fotografiile atleților de care amintiți au fost publicate în revista noastră. Revedeți colecția de anul trecut și în special numerele din preajma J.O. de la Tokio. De exemplu, în nr. 20 îi veți găsi pe Bob Hayes, Kenneth Mathews. În nr. 21 pe Pauli Nevala, Dallas Long, Peter Snell etc. Așadar, revedeți colecția!**

LADISLAU RACZ — Baia de Criș. **Fotbalistul maghiar Tichy Lajos joacă de mai mult de zece ani în atacul cunoscutei echipe Honved din Budapesta. El are 30 de ani și este de profesie fotoreporter sportiv.**

GHEORGHE TOPÎRCEANU — Sibiu. **Ca realizare tehnică, fotografia trimisă este bună. Tematica însă... Așteptăm alte poze care să redea activitatea sportivă din orașul dv.**

IOAN KLASZKO — Timișoara. **1) Meciul de box dintre «greii» Casius Clay și Sony Liston s-a amînat din cauza unei urgente intervenții chirurgicale pe care a suferit-o Casius Clay (s-a operat de hernie) chiar în ajunul partidei. Întîlnirea a fost reprogramată pentru 26 aprilie. 2) Cel mai lung meci de box cu mănuși a avut loc în anul 1893 la New Orleans. Andy Bowen și Jack Burke au boxat... 110 reprize, după care cei doi adversari erau atît de extenuați, încît nu au mai putut continua lupta și arbitrii au dictat meci nul...**

TIBERIU DICU — Lugoj. **1) Am fi bucuroși să primim și de la dv. fotografii care să redea momente din activitatea sportivă din orașul Lugoj. 2) Iată adresa corespondentului nostru Aurel Dula: Petroșani, str. Carpați nr. 1 B, Reg. Hunedoara.**

IANCU BORCEA — Roman. **1) Corespondenților noștri le solicităm fotografii frumoase și texte... scurte. 2) De obicei, noi nu publicăm epigrame. Cele cu subiect sportiv le puteți trimite însă ziarului Sportul popular pentru pagina «Magazin sportiv». 3) Campioanei olimpice Mihaela Peneș îi puteți scrie pe adresa Clubului sportiv școlar: București, Aleea Ștrandului nr. 2 (Stadionul Tineretului).**

VLADIMIR HAPENCIUC — Suceava. **1) Nicolae Linca a cucerit titlul de campion olimpic la categoria semimijlocie în anul 1956 la J.O. de la Melbourne. 2) Gheorghe Negrea a fost campion european la categoria semigrea. Titlul l-a obținut la «europenele» de la Praga (1957).**

AUREL DULA — Petroșani. **Felicitări pentru fotografiile de rugbi, dar au sosit la redacție prea tîrziu. Poate le vom folosi cu alt prilej. Acum așteptăm ceva cu zăpadă...**

GHEORGHE GHEORGHE — București. **În țara noastră, înaltul titlu de maestru emerit al sportului a fost acordat pînă acum unui singur fotbalist. Este vorba de fostul jucător arădan, Iosif Petschowski.**

GHEORGHE LĂCĂTUȘ — Cîmpina. **Cu multe din propunerile făcute sîntem de acord și în măsura posibilităților vom căuta să le dăm viață. Ne bucură interesul deosebit pe care îl acordați publicației noastre și vă mulțumim pentru frumoasele cuvinte adresate redactorilor noștri. Mai scrieți-ne.**

EUGEN FLORIAN — Bistrița, **Reg. Cluj, Piața mică nr. 4, dorește să facă schimb de rezultate, ziare, reviste, cărți, albume, insigne, ilustrate, timbre și autografe cu sportivi și colecționari pasionați, toate avînd ca temă Jocurile Olimpice. Amatorii îi pot scrie pe adresa de mai sus.**

EMIL DRAIA — Timișoara. **Referindu-vă la întrebarea altui cititor de-al nostru, Al. Oprea, din Oradea s-ar putea să aveți dreptate în legătură cu golul pe care iugoslavul Kostici l-a înscris în poarta compatriotului său Beara de la o distanță de... 60 m. După cum recunoașteți însă chiar și dv. siguranța acestei afirmații este doar de 90 la sută. Ne dați voie să apreciem că restul de 10 la sută este... fantezie?**

ION IORDACHE — București. **Doriți să deveniți arbitru de fotbal și nu știți cum să procedați. Periodic, consiliile raionale U.C.F.S. organizează cursuri de arbitri. Adresați-vă consiliului U.C.F.S. din raionul în care locuiți și veți primi toate lămuririle. Noi vă dorim succes.**

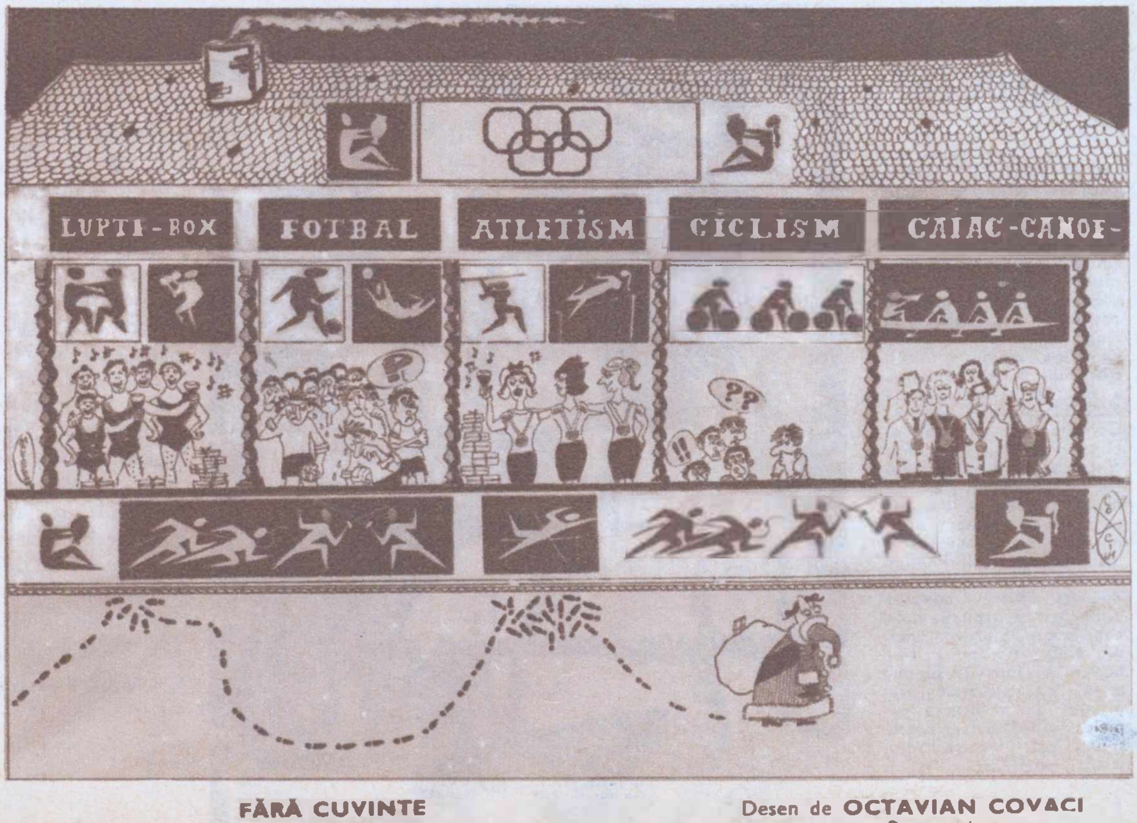
GHEORGHE OLTEANU — comuna Pecica **nr. 1 457 raionul Arad, regiunea Banat, oferă celor care doresc să-și completeze colecțiile revistei Sport următoarele numere: 7, 17, 21, 24 din 1960; 1 din 1962 și 8 din 1964.**

AUREL CONSTANTINESCU — București **str. Livada cu duzi nr. 38, raionul Nicolae Bălcescu — pune la dispoziția amatorilor numerele 5 și 8/1959, 14/1961, 18/1963 și întreaga colecție pe 1964.**

VIORICA RUSU — Constanța. **Citiți răspunsul dat mai sus tovarășului Aurel Constantinescu.**

M. ZUGRAVU — Ițcani. **Relațiile cu privire la abonamentele pe care vreți să le faceți la presa străină le puteți obține de la oficiile poștale din localitate. Redacția noastră nu se ocupă cu asemenea probleme.**

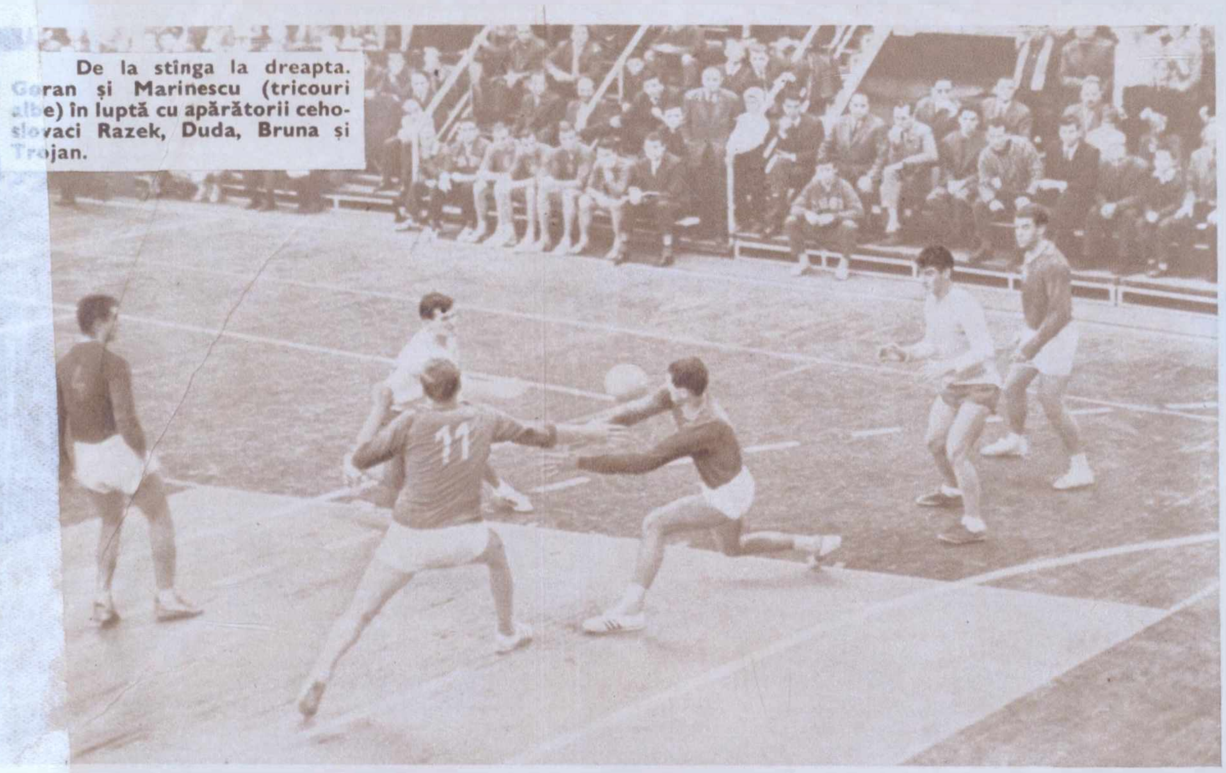
ÎMPĂRȚIREA DARURILOR

FĂRĂ CUVINTE

Desen de **OCTAVIAN COVACI**
- București -

SCHIMBUL CAMPIONILOR MONDIALI

De la stînga la dreapta. Goran și Marinescu (tricouri albe) în luptă cu apărătorii cehoslovaci Razek, Duda, Bruna și Trojan.

Atac la poarta oaspeților. Nica (5) va înscrie încă un punct.

La campionatele mondiale de handbal în 7, care au avut loc în R.F. Germană în anul 1961, echipa Romîniei, cucerind titlul de campioană mondială, a furnizat una din cele mai mari surprize din istoria acestui sport. Marile favorite: Cehoslovacia, Suedia, Germania, au trebuit să se mulțumească cu locurile următoare. Anul trecut, la «mondialele» din Cehoslovacia, Romînia și-a păstrat titlul în pofida asalturilor reprezentativelor Suediei, Cehoslovaciei și R.F. Germane.

Dar cît timp va dura «seria bună» a handbaliștilor romîni? Iată o întrebare pe care și-o pun numeroși iubitori ai handbalului din întreaga lume. Răspunsul pare a-l fi dat în ultima vreme echipa de tineret a țării noastre. Paralel cu «formația mare», în care Moser, Ivănescu, Hnat și compania continuă încă să strălucească, școala handbalului romînesc se impune acum pe plan internațional printr-o nouă garnitură: *cea de tineret*. Anul trecut, schimbul campionilor mondiali a obținut o serie de victorii internaționale care au surprins și totodată au atras atenția specialiștilor. Cei care urmăresc evoluția handbaliștilor noștri și-au notat în carnete noi nume romînești care aspiră la consacrarea internațională: *Ion Popescu* (22 de ani), *Cristian Gațu* (19), *Valentin Samungi* (22), *Mihai Marinescu* (20), *Ion Paraschiv* (21), *Cezar Nica* (23), *Gheorghe Goran* (20), *Dan Roșescu* (20), *Mircea Duca* (21), *Mihai Bratiloveanu* (18), *Cornel Penu* (18) etc. Mulți dintre ei vor juca cu siguranță în reprezentativa Romîniei la mondialele din Suedia, în 1967.

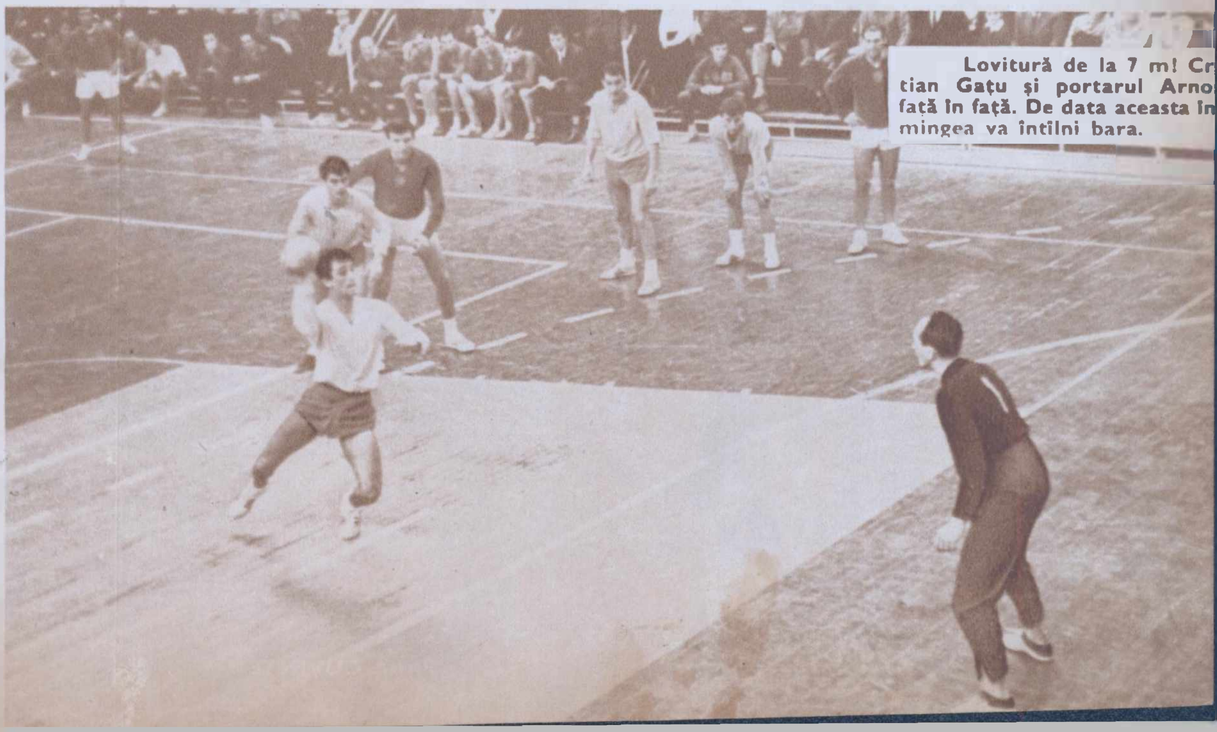
Rodajul lor internațional, în întîlniri dintre cele mai dificile, a și început. Cu dorința de afirmare caracteristică tinereții, urmașii campionilor mondiali, avînd o pregătire tehnico-tactică demnă de valoarea școlii handbalului romînesc, au «îndrăznit» să învingă formații cu renume în handbalul internațional. Iată cîteva exemple culese din partidele susținute anul trecut. La Budapesta, în cadrul «Cupei Dunării», echipa noastră (din care făceau parte și Nica, Samungi, Goran, Marinescu, Gațu, Roșescu) a obținut victorii de prestigiu: 15—13 cu Iugoslavia A, 22—15 cu Ungaria B și 18—12 cu Cehoslovacia A. O altă formație în care numărul tinerilor a fost și mai mare (Popescu, Samungi, Goran, Marinescu, Bratiloveanu, Gațu, Duca, Roșescu) a învins reprezentativa Ungariei cu 15—14 și pe cea a U.R.S.S. cu 15—9 în competiția internațională dotată cu «Cupa orașului București».

A urmat apoi turneul din R.F. Germană, în care tinerii noștri handbaliști s-au impus din nou. Din 10 partide susținute ei au cîștigat 8, au făcut un meci nul și au pierdut o singură întîlnire. Printre echipele învinse s-a numărat și cunoscuta formație germană Frischauf Göppingen, fostă cîștigătoare a C.C.E.

Schimbul campionilor mondiali a încheiat sezonul internațional cu o valoroasă victorie în fața echipei orașului Praga (în fapt, naționala Cehoslovaciei) cu scorul de 15—14, confirmînd din plin toate rezultatele excelente ale anului 1964.

O serie de victorii de mare răsunet în handbalul internațional au fost obținute așadar de o echipă foarte tînără, a cărei medie de vîrstă este de-a dreptul de invidiat. Acest lucru vorbește în mod elocvent despre valoarea certă a handbalului romînesc, despre valoarea schimbului de mîine al campionilor mondiali. Și «seria bună» este departe de a lua sfîrșit...

P.H.

Lovitură de la 7 m! Cr
tian Gațu și portarul Arno
față în față. De data aceasta în
mingea va întîlni bara.

SPORT

Redacția și administrația: str. Vasile Conta nr. 16, raionul 30 Decembrie – București. Telefoane: 11.91.13 și 11.10.05. Abonamentele se fac la toate oficiile poștale din țară, iar în întreprinderi și instituții prin difuzorii voluntari. Costul abonamentului: 3 luni – 15 lei; 6 luni – 30 de lei; 1 an – 60 de lei.

Prezentarea grafică: M. PATRICHI. Tehnoredactor: N. BĂRBĂUȚEAN. Corector: Gh. Ranetti.

Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii

43.806 Lei 2,50

IARNA ÎN RETEZAT

Foto: ŞT. CIOTLOŞ

SPORT